

CURTEA DE APEL SVEA
Departamentul 2
Doc. nr. T 6123-12
Intrare 04.07.2012
Anexa 3

CURTEA DE APEL SVEA
020101
INTRARE: 05.07.2012
DOSAR NR. : T 6213-12
ANEXA 2

HOTARAREA COMISIEI DE ARBITRAJ
transmisa in Stockholm la data de 5 aprilie 2012

COMISIA DE ARBITRAJ

Judecator Martin Holmgren, consilier-sef Ingvar Gunnarson si avocat Anders Fernlund.

RECLAMANTII

Societatea telefonica pe actiuni LM Ericsson (societate public), 556016-0680, 164 83
Stockholm

Reprezentant: avocatii Christer Danielsson si Johan Englund, Biroul de Avocatura
Danielsson & Englund, Box 5300, 102 46 Stockholm

PARATI

Thomas Lundin, 530203-2734, Ceasornicului 3 – 7 Etaj 5, Ap. 16, Sector 1, Bucuresti,
Romania

Reprezentant: avocatul Dan Engström, Biroul de Avocatura: Centrul de Arbitraj si Litigii
Stockholm KB, Biblioteksgatan 3, 111 46 Stockholm

CONTEXT, ETC.

Societatea telefonica pe actiuni LM Ericsson (LME) este firma - mama a concernului
Ericsson.

Thomas Lundin a fost in trecut angajat al concernului Ericsson. El si-a inceput activitatea
in anul 1979 iar in decursul anilor 1980 dar si la inceputul anilor 1990 a avut multe
deplasari in strainatate. In anul 1996, Thomas Lundin si-a inceput activitatea in
strainatate ca responsabil de activitatea concernului Ericsson in Romania. In legatura cu

acest lucru, s-a semnat la data de 29 mai 1996 un asa numit Contract de Prestari Servicii in Strainatate pe Termen Lung. Din acest contract reiese si faptul ca anumite hotarari, "Conditii generale de angajare pentru un contract pe termen lung in strainatate" (GCE) ar trebui sa fie incluse in contract.

Thomas Lundin si-a desfasurat activitatea in Romania pana la data de 20 august 2003, atunci cand contractul de angajare s-a incheiat. Acest lucru s-a intamplat in urma demisiei din partea domnului Thomas Lundin.

La data de 25 mai 2010, LME a invocat procedura de arbitraj si a declarat faptul ca domnul Thomas Lundin, in mod ilegal si fara stirea LME, a participat la transferul catre conturile proprii a sumelor de bani care apartineau LME, precum si ca acesta a primit si a dispus de aceste sume de bani fara stirea LME si fara a avea vreun drept asupra lor. LME solicita inapoierea acestor sume de bani din partea domnului Thomas Lundin. LME l-a numit in comisia de arbitraj pe consilierul sef Ingvar Gunnarson. Thomas Lundin a contestat solicitarea si l-a numit in comisia de arbitraj pe avocatul Anders Fernlund. Acestia l-au numit pe al treilea membru al comisiei de arbitraj si sef al acestei comisii pe judecatorul Martin Holmgren. Comisia de arbitraj s-a constituit la data de 25 octombrie 2010.

La data de 13 ianuarie 2011, Thomas Lundin a depus dosarul de aparare in care solicita ca actiunea din partea LME sa fie anulata. La data de 31 martie 2011, comisia de arbitraj a respins solicitarea de anulare a domnului Thomas Lundin. Mai tarziu, Thomas Lundin a informat comisia ca a predat actiunea la judecatoria din Solna cu solicitarea ca aceasta sa determine faptul ca respectiva comisie de arbitraj nu este autorizata sa analizeze litigiul actual, iar la data de 15 aprilie 2011 comisia de arbitraj a respins solicitarea domnului Thomas Lundin cu privire la suspendare. La data de 31 octombrie 2011 judecatoria din Solna a transmis hotararea prin care se respinge cererea domnului Thomas Lundin de a suspenda comisia de arbitraj pe motiv ca nu este autorizata sa analizeze litigiul. Prin hotararea Tribunalului Muncitoresc din data de 16 decembrie 2011 de a nu permite apel, hotararea Tribunalului din Solna a devenit definitiva.

Intr-un stadiu ulterior al pregatirii, din data de 22 decembrie 2011, LME a facut o obiectie cu privire la suspendare in declaratia ca membrul comisiei de arbitraj Anders Fernlund a avut relatii profesionale cu avocatul Dan Engström, motiv pentru care ar putea submina increderea cu privire la impartialitatea domnului Anders Fernlund. Din acest motiv, LME a solicitat ca domnul Anders Fernlund sa fie exclus din comisia de arbitraj. Comisia de arbitraj a respins aceasta cerere prin hotararea din data de 30 decembrie 2011. LME a clarificat intr-un mail din data de 3 ianuarie 2012 ca nu intentioneaza sa faca apel la decizia comisiei in ceea ce priveste impartialitatea.

Ambele parti si-au dezvoltat apararea in scris. Intalnirea pentru pregatirea orala s-a efectuat in data de 30 septembrie 2011. Negocierea finala a litigiului a avut loc la 18, 20, 26, 27, 30 si 31 ianuarie precum si 8 februarie 2012. Astfel au fost audiat, la cererea LME, Yngve Broberg, Håkan Matz, Carl-Olof Blomqvist, Richard Ritter si Dan Ekman iar la cererea domnului Thomas Lundin, el insusi, Liss-Olof Nenzell si Urs Meisterhans. Audierile martorilor Carl - Olof Blomqvist, Dan Ekman si Liss-Olof Nenzell au avut loc dupa ce comisia de arbitraj si-a exprimat parerea, in parte la tribunalul Stockholm sub juramant.

SOLICITARI, ETC.

LME a solicitat ca Thomas Lundin sa se oblige sa plateasca catre LME sume de 7.119.110 USD si 252 840 EUR precum si dobanzile in conformitate cu art. 4, punctul 5 si art. 6 din Legea dobanzilor, incepand cu data de 9 octombrie 2002 si pana la efectuarea intregii plati.

Pentru aprobarea actiunii din partea LME in ceea ce priveste motivul alternativ (a se vedea mai jos Motive), comisioanele nu se vor calcula conform art. 3, paragraf 2 din Legea dobanzilor. Astfel, LME declara ca intregul calcul trebuie facut cel mai tarziu pentru data cand s-a efectuat ultima plata catre Thomas Lundin, respectiv 9 octombrie 2002. Pe de alta parte, LME a solicitat comision in conformitate cu art. 4, paragraf 3 si art. 6 din Legea dobanzilor, incepand cu data de 26 septembrie 2009 si pana la efectuarea in intregime a platii, respectiv cea de-a 30-a zi dupa ce LME a efectuat solicitari la adresa domnului Thomas Lundin, 26 august 2009. LME a solicitat in cel de-al treilea rand dobanda conform aceleiasi legi, incepand cu data de 2 septembrie 2010 si pana la efectuarea in intregime a platii.

LME a solicitat de asemenea compensarea cheltuielilor pentru avocati si pentru procedura de arbitraj.

Thomas Lundin a negat asemenea solicitari. Dobanda se acorda in sine incepand cu data primirii notificarii cu privire la procedura de arbitraj, 2 septembrie 2010. Thomas Lundin a solicitat, la randul sau, compensarea cheltuielilor pentru procedura de arbitraj. In plus, Thomas Lundin a solicitat ca LME, indiferent de rezultatul dosarului de arbitraj, in baza clauzei referitoare la litigii din Contractul de prestari servicii in strainatate, sa suporte in totalitate cheltuielile pentru procedura de arbitraj, acest lucru insemnand costurile proprii pentru reprezentantii juridici precum si costurile pentru reprezentantii juridici ai domnului Thomas Lundin, compensarea pentru timpul domnului Thomas Lundin precum si costurile pentru procedura de arbitraj si onorariile comisiei de arbitraj.

LME a refuzat sa suporte in intregime chosturile atat pentru reprezentantii juridici proprii cat si pentru cei ai domnului Thomas Lundin, precum si alte costuri din dosarul de arbitraj, indiferent de rezultatul acestui dosar.

MOTIVE

LME

Thomas Lundin a participat in mod neautorizat si fara stirea LME la transferul unor sume de bani care corespund cu sumele solicitate de LME in dosar. Din toate informatiile reiese faptul ca Thomas Lundin si-a insusit si a dispus de aceste sume de bani fara stirea LME si fara a avea vreun drept asupra lor. Prin aceasta actiune, Thomas Lundin a incalcat clauzele contractului de prestari servicii in strainatate precum si GCE. Aceste activitati constituie de asemenea si o incalcare a codului penal. Thomas Lundin este responsabil sa acopere prejudicial pe care LME l-a suferit. Prejudiciul consta in sumele de bani pe care LME le-a solicitat.

LME a adus in continuare in discutie urmatorul motiv alternativ. Thomas Lundin a primit 7.119.110 USD si 252.840 EUR din banii LME avand responsabilitatea de a da explicatii

pentru utilizarea acestora. Lundin nu a realizat nicio explicatie cu privire la modul in care aceste sume de bani au fost utilizate. Din acest motiv, Thomas Lundin are obligatia de a inapoia sumele de bani catre LME.

Se contesta faptul ca solicitarea LME cu privire la inapoierea acestor sume de bani este prescrisa.

Thomas Lundin

In primul rand, Thomas Lundin declara faptul ca LME nu este proprietarul sumelor de bani solicitate in dosarul de arbitraj. Nu se contesta in dosarul de arbitraj faptul ca nicio suma de bani transferata catre conturile lui Thomas Lundin s-au efectuat din vreun cont care apartinea LME. In toate cazurile, sumele de bani provin de la alte persoane fizice sau juridice. Thomas Lundin declara faptul ca LME nu are dreptul, nici din partea respectivelor persoane fizice sau juridice, nici din partea proprie, sa efectueze astfel de solicitari in dosarul de arbitraj. Din acest motiv, actiunea trebuie respinsa.

In al doilea rand, pentru cazurile in care LME poate justifica faptul ca sumele de bani cerute de la Thomas Lundin, au apartinut in mod legal lui LME pana la punctul cand acestea au fost transferate in conturile domnului Thomas Lundin, actiunea este respinsa pe motiv ca solicitarile efectuate catre Thomas Lundin sunt in parte prescriptibile. Thomas Lundin a declarat ca procedura de arbitraj i-a fost comunicata in data de 2 septembrie 2010. Inregistrările cu privire la datorii (in anexele 3-5 ale cererii de arbitraj) care sunt supuse prescrierii sunt asadar inregistrările 11-18 precum si 21-23 din anexa 3 la cererea de arbitraj, inregistrările 31-33 din anexa 4 la cererea de arbitraj, precum si inregistrările 56 si 57 din anexa 5 la cererea de arbitraj. Toate aceste inregistrări adunate implica faptul ca cererea LME in USD trebuie sa fie redusa cu o suma de 3.525.165 USD. LME insusi a exclus deja din cererea sa inregistrările 1-10 din anexa 3 la cererea de arbitraj.

In al treilea rand, Thomas Lundin neaga faptul ca a participat in mod neautorizat si fara stirea LME la transferurile de bani specificate in dosar. Transferurile de bani care s-au efectuat in conturile domnului Thomas Lundin s-au facut fara participarea sa si in conformitate cu o procedura cunoscuta de catre LME si acceptata de catre companie pe care nu domnul Lundin a creat-o.

In al patrulea rand, Thomas Lundin declara ca nu a primit si nici nu a dispus de respectivele sume de bani fara stirea LME. El nu a pastrat banii pentru folosul propriu sau pentru folosul altcuiva. Nu a realizat activitati care sa constituie o incalcare a Contractului de prestarii servicii in strainatate sau a GCE. Actiunile sale nu constituie o infractiune de natura penala. El impreuna cu Liss-Olof Nenzell si Antoniu Petrescu nu au construit si nu au participat la constituirea societatilor mentionate in dosar cu scopul de a prelua sume de bani care nu le apartineau. In toate cazurile trebuie sa se scada si toate platile care s-au efectuat din conturile domnului Thomas Lundin catre o terta parte, inclusiv dar nu limitat la platile catre Fundatia Iseldo. Aceste plati s-au efectuat in conformitate cu procedurile in vigoare, la momentul respectiv, cunoscute si aprobate de catre LME.

In al cincilea rand, este contestat faptul ca LME, in anumite circumstante, a suferit un prejudiciu comparabil. Sumele de bani au fost utilizate pentru platile necesare catre

agenți, oameni cu putere de decizie, și alții, acțiuni care în sine au fost favorabile pentru activitatea LME în România și care de asemenea au condus la creșterea activității companiei pe piața din România, de la pierdere la câștig.

În al șaselea rând, Thomas Lundin declară că nu a acceptat poziția de administrator în legătură cu LME, că LME nu i-a încredințat sumele de bani, că sumele de bani în cauză nu aparțin LME dar și că Thomas Lundin nu are responsabilitatea de a răspunde pentru sumele de bani, în orice caz nu în fața societății LME.

DEZVOLTAREA ACTIUNII

LME

Partile

Contractul de prestare servicii în străinătate este semnat între Thomas Lundin și LME. Atât contractul de prestare servicii în străinătate cât și GCE au fost valabile între parti până la momentul când angajarea domnului Thomas Lundin a încetat.

Utilizarea agentilor de catre LME

Agentii reprezintă un element utilizat și reglat legal de mult timp în activitatea de afaceri a LME. Nu doar LME dar și concurenții săi precum și majoritatea societăților din aceeași branșă angajează agenți.

Un agent este o persoană care deține un contract cu LME și care conduce pentru LME vânzarea produselor și serviciilor LME. Accesul la agentul potrivit poate face diferența între a fi expulzat dintr-o anumită piață și a deține o poziție de top pe respectiva piață. În activitățile sale de căutare a agentilor potriviți, LME a primit deseori ajutor din partea autorităților suedeze din străinătate, respectiv ambasada și consulatul.

Multi agenți au semnat o clauză de confidențialitate ca și condiție pentru a putea fi angajați de către LME. Chiar și din partea LME informațiile cu privire la ce agenți pot fi angajați sunt foarte sensibile, printre altele din următoarele motive:

- există riscul ca anumiți concurenți ai LME să încerce să apeleze la un agent în cazul în care se dezvăluie identitatea acestuia, deoarece de multe ori este vorba de o persoană cu multe contacte care poate avea nevoie să fie contactat cu privire la o afacere;
- agentul poate deseori să influențeze negocierile într-un sens pozitiv tocmai datorită faptului că nu se cunoaște societatea pentru care efectuează negocierile. Acest lucru se întâmplă de asemenea și în etapa inițială în care misiunea este doar aceea de a obține informații cu privire la o potențială afacere;
- un agent poate, fără știrea clientului, să aibă mai mulți clienți și nu dorește ca identitatea sa să fie dezvăluită din acest motiv

Întrebarea este astfel dacă persoanele importante pentru activitatea LME și anonimitatea reprezintă o piatră de temelie în activitatea pe care o desfășoară.

WCS

În activitatea sa din toată lumea LME s-a folosit de agenți pentru a promova comercializarea produselor sale. În anul 1998, LME a decis să introducă o nouă procedură plată sumelor de bani prevăzute în contractele cu agenții săi. Această nouă organizare a fost denumită Worldwide Commission Scheme (WCS). Misiunea de a introduce această nouă procedură în activitățile curente ale LME i-a revenit funcționarului LME, Liss - Olof Nenzell. Compensițiile către agenți – care înainte erau plătite direct dinspre LME către agentul respectiv – urmau să fie acum canalizate prin intermediul așa-numitelor firme de servicii. Firmele de servicii urmau să factureze LME în conformitate cu instrucțiunile primite din partea lui Liss-Olof Nenzell. Plățile urmau să fie efectuate către conturile bancare deschise în numele firmelor de servicii iar sumele de bani urmau să fie apoi utilizate pentru plata agenților în conformitate cu contractele semnate de aceștia. Liss-Olof Nenzell urma să instruiască firmele de servicii cu privire la perioada și agentul care urma să fie plătit, iar aceste instrucțiuni preveneau la rândul lor în fiecare caz din partea LME.

Motivul pentru instituirea unei astfel de proceduri de plată pentru agenți a fost acela de a împiedica, în măsura în care acest lucru era posibil, aflarea numelor agenților pe care LME îi utiliza în fiecare țară, pentru a proteja anonimitatea acestora.

LME a angajat avocatul elvețian Richard Ritter pentru a asista la crearea acelor firme ce urmau să funcționeze ca firme de servicii dar și la organizarea WCS. În anul 1998 s-a semnat între LME și Richard Ritter un așa numit Contract de Mandat. Așa cum reiese din contract, aceste firme de servicii urmau să fie pur și simplu intermediari de plăți. Sumele de bani care au fost transferate în conturile deschise în numele firmelor de servicii urmau să rămână proprietatea LME până când acestea erau utilizate pentru plata agenților. LME a specificat un așa-numit proprietar beneficiar al sumelor din respectivele conturi. Firmele de servicii urmau să primească compensații pentru serviciile lor, reprezentând maximum un procent din sumele ce erau canalizate prin intermediul conturilor acestora.

Activitatea WCS a încetat în 2001.

Pe scurt cu privire la investigația WCS

Pentru înțelegerea dosarului, este important să se cunoască studiul detaliat al plăților din cadrul WCS pe care LME le-a realizat. Prin urmare acest proces va fi descris mai jos.

Auditorul intern al LME de la momentul respectiv, Richard Minogue, a realizat în decursul anului 2000 un control al WCS din punct de vedere contabil. În raportul său, Richard Minogue a descoperit printre altele, anumite neclarități cu privire la plățile în care Liss-Olof Nenzell era implicat. Richard Minogue a primit mai târziu instrucțiuni să realizeze o evidență completă a banilor pe care LME i-a plătit firmelor de servicii raportată la beneficiarii de drept, respectiv către agenții cu care LME avea contract. Evidența includea un număr mare de conturi bancare în diferite valute, realizate în strânsă legătură cu cota de plată a LME iar raportul a necesitat aproape cinci luni.

Marea parte a plăților care s-au efectuat prin intermediul WCS corespundeau cu sumele de bani ce reveneau agenților prin contract – și prin urmare au fost considerate ca fiind legitime. În cele din urmă s-au observat câteva neconcordanțe, respectiv un număr de plăți care au revenit unor beneficiari ce erau complet necunoscuți pentru LME și cu care

LME nu avea semnat niciun contract – printre altele conturile si firmele descrise in dosar. LME a stiut atunci ca Thomas Lundin a primit bani din acele firme si conturi.

Fara nicio legatura cu auditul intern efectuat de catre LME, banca elvetiana UBS a observat in luna mai 2002 ca a aparut un trafic suspect – un numar mare de tranzactii rapide de sume mari – in conturile din banca care aveau legatura cu WCS. Procurorul elvetian a inceput in acest sens o investigatie ce avea la baza un trafic de bani suspect. Dupa ce LME a fost contactata, investigatia procurorului a fost in contact permanent cu departamentul juridic al LME din Stockholm. Cum era de asteptat, investigatia a fost intrerupta cand a reiesit clar faptul ca nu era vorba de spalare de bani ci ca era vorba despre sumele de bani pe care LME le datora agentilor.

In ceea ce priveste LME, investigatia a dus la primirea – prin intermediul autoritatilor judecatoresti elvetiene – extraselor de cont detaliate precum si a altor inscrisuri care au adaugat multe informatii lipsa la ancheta proprie efectuata de LME. Fara acest ajutor, politica de confidentialitate a bancii ar fi impiedicat cu siguranta societatea LME sa aiba acces la conturile controlate de catre Thomas Lundin care au fost analizate in dosar.

In decursul anilor 2005-2006, LME si-a facut o imagine relativ clara cu privire la ce sume de bani nu au ajuns la agentii LME ci in alte conturi, si in acel moment s-a incercat in zadar sa se obtina clarificari cu privire la acest lucru din partea mai multor persoane, printre care si din partea lui Thomas Lundin.

Astfel, acesta este un studiu cuprinzator si detaliat al platilor care au fost efectuate si care au putut fi considerate ca fiind legitime. Prin urmare, nu se face referire la sumele care au intrat in conturile domnului Thomas Lundin si la care dosarul face referire.

Abuzul WCS

Liss-Olof Nenzell si-a desfasurat activitatea in perioada 1995 si 1996 in Romania inasa chiar inainte de venirea lui Thomas Lundin a fost mutat in fosta republica Iugoslavia, pentru ca mai apoi sa revina la serviciul din Suedia, unde i s-a incredintat sarcina de a construi WCS.

Privind in urma, s-a dovedit faptul ca Liss-Olof Nenzell a abuzat de pozitia sa. La analiza care a condus la intelegerea faptului ca actiunile dansului au fost un abuz de incredere, a reiesit faptul ca acesta, fara stirea LME, a contribuit la efectuarea unor plati din sumele ce apartineau LME din conturile diferitelor firme de servicii catre firme si persoane care nu erau agenti Ericsson si care nu aveau niciun drept la aceste plati.

Printre cei care au primit sume de bani din partea conturilor diferitelor firme de servicii se regasea si Communications Network Investments Ltd. (Communications Network), Access Network Investment Ltd. (Access Network), New Mobile Communication Ltd. (New Mobile) (in continuare denumite "Firme offshore") precum si ceva denumit "CARS" (ulterior s-a dovedit a nu fi o societate ci un cont deschis de catre colegul lui Thomas Lundin, Antoniu Petrescu). In urma investigatiei s-a dovedit ca marea parte din sumele apartinand LME care au intrat in aceste conturi ale beneficiarilor proveneau de la LME prin intermediul a doua firme de servicii care erau coordonate de catre omul de afaceri libanez pe nume Fayez Soubra, una din persoanele pe care Liss-Olof Nenzell le-a angajat in cadrul WCS. In ceea ce priveste in special Communications Network, o suma semnificativa de bani, adunat aproape 1,5 milioane de dolari din banii LME, au venit prin

intermediul a doua firme de servicii administrate de catre o alta persoana angajata de Liss-Olof Nenzell pentru construirea WCS, omul de afaceri elvetian Erich Schulthess.

Prima data cand LME a auzit vorbindu-se de firmele offshore si de contul CARS a fost in anul 2001 cand LME a luat legatura cu Fayez Soubra pentru a putea incerca sa inteleaga ce plati au fost efectuate din partea LME catre firmele de servicii administrate de Fayez Soubra Omyas Marketing & Business Development ("Omyas") si Soubra Business Development Consultancy Ltd ("SBDC"). LME a primit atunci o analiza a platilor provenite de la Omyas si SBDC. In aceasta analiza se regasea numele de firme offshore precum si denumirea de "Compania CARS". Aceste nume erau complet necunoscute pentru LME.

In investigatia ce a urmat s-au depus foarte multe eforturi pentru a se putea determina ce fel de companii erau acestea. Cu toate acestea, abia cativa ani mai tarziu LME a putut avea acces pentru prima data la documentele societatilor care sunt descrise in dosar.

In plus, abia cativa ani mai tarziu LME a putut avea acces pentru prima data la documentele tranzactiilor bancare pentru companiile offshore si contul CARS.

Abia atunci s-a constientizat faptul ca firmele offshore si conturile acestora erau controlate de catre Thomas Lundin, Antoniu Petrescu si Liss-Olof Nenzell.

Din partea lui Fayez Soubra LME a primit informatii ca Liss-Olof Nenzell l-a instruit sa realizeze plati mari din partea firmelor de servicii SBDC si Omyas catre conturile firmelor offshore si catre contul CARS. Asa cum a reiesit din sinteza informatiilor oferite de catre Fayez Soubra cu privire la platile efectuate, Fayez Soubra a efectuat plati catre un numar mare de beneficiari in urma instructiunilor primite din partea lui Liss-Olof Nenzell. Aici, la fel ca in majoritatea cazurilor, deturnarea de fonduri a fost posibila deoarece Fayez Soubra a primit instructiuni din partea lui Liss-Olof Nenzell. Unele din instructiunile cu privire la plati pe care Liss-Olof Nenzell le dadea lui Fayez Soubra erau legitime, in timp ce platile ordonate din Stockholm dintre acestea si firmele offshore precum si contul CARS erau nelegitime.

In timpul investigatiei efectuate de catre LME cu privire la Liss-Olof Nenzell, acesta a declarat ca firmele offshore si CARS erau agenti si consultanti care desfasurau activitatea in numele Ericsson pe piata romaneasca si ca persoana care a ordonat ca platile sa fie efectuate a fost Thomas Lundin in calitate de responsabil pentru Romania. Atunci cand Thomas Lundin a fost intrebat daca acest lucru este adevarat, acesta a negat orice cunostinta cu privire la aceste intamplari.

Firmele offshore au fost create fara stirea LME de catre Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu. Thomas Lundin are drept de semnatura atat pentru firmele offshore cat si pentru contul CARS. In plus, acesta este desemnat - impreuna cu Antoniu Petrescu si Liss-Olof Nenzell - ca proprietar beneficiar al sumelor din toate conturile, cu exceptia contului Communications Network.

Platile dinspre conturile firmelor offshore si contul CARS au fost efectuate fara stirea LME catre diferite conturi care apartineau personal lui Thomas Lundin.

Firmele offshore nu erau firme de servicii. Un lucru comun pentru toate firmele de service era ca acestea sa aiba un contract cu LME si sa emite facturi catre LME prin

intermediul WCS. Niciuna dintre firmele offshore nu a avut vreodata vreun contract cu LME si nici nu a trimis vreodata facturi catre LME.

Legatura cum ca Richard Ritter l-ar fi asistat pe Liss-Olof Nenzell atunci cand Communication Network a fost cumparata de catre societatea Trident sau atunci cand a fost deschis un cont bancar al firmei nu inseamna ca LME a avut sau ar fi trebuit sa aiba cunostinta despre acest lucru. De fapt, LME nu a avut cunostinta de acest lucru, iar in cazul in care Richard Ritter stia despre aceste lucruri, acest lucru nu presupune automat si faptul ca LME ar fi avut cunostinta de ele.

In plus s-au descoperit la banca UBS trei conturi (mai jos denumite contul-908, contul-968 si contul-889) in care – s-a dovedit ulterior la investigatia efectuata de catre LME – s-au efectuat tranzactii cu bani din partea a doua firme de servicii, Pan Atlantic si Seedienst, administrate de catre Richard Ritter. La fel ca toate sumele de bani care erau transferate din conturile firmelor de servicii, aceste sume proveneau din partea LME.

In investigatia efectuata de catre LME s-a dovedit ca atat contul -908 cat si contul -968 il avea desemnat ca proprietar si beneficiar pe colegul domnului Thomas Lundin, Antoniu Petrescu. Platile au fost efectuate din aceste conturi catre diferite alte conturi care apartineau personal lui Thomas Lundin. Chiar si aceste plati au fost efectuate fara stirea LME.

In total au fost transferati fara stirea LME aproximativ 23 milioane de dolari din banii societatii catre firmele offshore si catre cele trei conturi ale lui Petrescu (CARS, 968, 908).

Mai jos se dezvolta in detaliu cum Liss-Olof Nenzell a abuzat de pozitia sa de increderea pentru interesul propriu si pentru interesul lui Thomas Lundin.

Liss-Olof Nenzell si avocatul Richard Ritter erau persoanele cheie in cadrul WCS. Conform Contractului de mandat pe care LME l-a semnat cu Richard Ritter, acesta urma sa identifice/creeze (fondeze) firme care urmau a functiona ca intermediari de plati in cadrul WCS. Aceste asa-numite firme de servicii urmau, conform punctului 1 din Contractul de mandat, sa factureze LME in conformitate cu instructiunile primite din partea lui Liss-Olof Nenzell (*traducere din engleza "aceste Societati factureaza [LME] in mod constant in conformitate cu instructiunile [primite din partea lui Nenzell]"*). Sumele de bani urma a fi transferate catre conturi bancare in numele firmelor de servicii. Acestea erau asa-numitele conturi fiduciare, ceea ce insemna ca LME era specificat ca proprietar beneficiar al platilor in legatura cu conturile respectivei banci. Din sumele de bani pe care LME le transfera firmelor de servicii, acestea aveau dreptul de a pastra maximum un procent ca si compensatie pentru serviciile lor intermediere a platilor. Restul de 99 de procente urmau a fi platite catre agentii LME. Aceste plati erau efectuate de catre Richard Ritter, dar in urma instructiunilor primite din partea lui Liss-Olof Nenzell.

Transferurile sumelor de bani apartinand LME catre firmele de servicii nu erau efectuate in sens dublu cu agentii. Aceasta legatura implica faptul ca aceste conturi ale firmelor de servicii adunau lichiditati. Aceste lichiditati erau apoi utilizate pentru plata agentilor atunci cand se incheia o afacere, atat timp cat respectivii agenti aveau dreptul la plati.

In ambele cazuri, atat in ceea ce priveste sumele ce intrau cat si sumele care ieseau, Richard Ritter trebuia sa urmeze instructiunile lui Liss-Olof Nenzell.

Liss-Olof Nenzell nu avea nicio informatie cu privire la perioada cand un agent urma sa fie platit sau ce suma de bani urma sa fie transferata. Aceste informatii le primea din partea LME Stockholm. Procedura de aprobare decurgea apoi astfel:

Pentru fiecare piata exista un asa-numit Ofiter corporate care printre altele avea sarcina de a fi persoana de contact dintre LME si agentii locali din cadrul unei anumite zone geografice. Atunci cand se incheia o afacere prin care un agent urma sa fie platit, Ofiterul corporate realiza o instructiune de plata si avea grija ca aceasta sa fie atestata de catre persoana autorizata din cadrul departamentului marketing a LME. Instructiunea de plata era apoi trimisa de regula prin fax de catre departamentul economic al LME – al carui sef era Yngve Boberg – catre numarul de fax din Elvetia al lui Liss-Olof Nenzell.

Intr-o astfel de instructiune de plata trimisa din partea departamentului de marketing al LME se specifica cine urma a fi platit (adica despre ce agent era vorba), suma ce urma a fi platita si contul beneficiarului. Instructiunea era semnata de catre persoana autorizata din cadrul departamentului de marketing al LME si de catre Ofiterul corporate responsabil.

Prin urmare departamentul de marketing al LME nu oferea instructiuni cu privire la *contul firmei de servicii* din care agentul urma sa fie platit. Evident ca existau lichiditati adunate intr-un numar mare de astfel de firme si Liss-Olof Nenzell era cel care decidea din ce cont se vor lua banii pentru a efectua o anumita plata.

Ce facea atunci Liss-Olof Nenzell in momentul in care primea o astfel de instructiune de plata din partea departamentului de marketing din Stockholm?

El *nu* transmitea mai departe catre Richard Ritter (sau catre Eric Schulthess sau catre Fayez Soubra) documentul pe care il primea din Stockholm. In schimb, acesta realiza *un document propriu* cu titlul de Notificare de Transfer. Acesta continea acelasi agent, acelasi cont beneficiar si aceeaasi suma ca in instructiunea de plata. Documentul efectuat de Nenzell nici macar nu continea semnatura acestuia.

Acesta era documentul – Notificarea de Transfer – care ajungea la Richard Ritter (sau in alte cazuri la Erich Schulthess sau la Fayez Soubra). Ceea ce Richard Ritter facea in continuare era sa realizeze plata in conformitate cu Notificarea de Transfer. Liss-Olof Nenzell nu specifica in Notificarea de Transfer din contul caror firme de servicii urmau sa fie luati banii pentru efectuarea platii. Acest lucru ramanea la latitudinea lui Richard Ritter (sau in alte cazuri Erich Schulthess sau Fayez Soubra).

In plus, fata de numarul mare de instructiuni de plata pe care Liss-Olof Nenzell le primea din partea departamentului central, acesta a ordonat (si poate in unele cazuri chiar a realizat singur) plati care direct sau indirect ajungeau la el, la Thomas Lundin, la Antoniu Petrescu, etc. Acest lucru a fost de asemenea posibil deoarece Richard Ritter, Erich Schulthess si Fayez Soubra au acceptat Notificarile de Transfer efectuate de catre Liss-Olof Nenzell ca instructiuni de plata. Faptul ca au facut acest lucru nu este un lucru surprinzator – LME tocmai il numise pe domnul Liss-Olof Nenzell ca fiind reprezentantul sau in ceea ce priveste platile catre si din conturile firmelor de servicii.

Nu este adevărat faptul că Richard Ritter a cerut să vadă instrucțiunile de plată atestate de către persoanele autorizate din cadrul LME pentru a efectua respectivele plăți.

Asa cum reiese din Contractul de Mandat, Richard Ritter trebuia să realizeze în principal următoarele lucruri: 1. Să creeze firme de servicii. 2. Să furnizeze firmelor de servicii lichiditățile primite din partea LME *în momentul în care Nenzell oferea instrucțiuni cu privire la acest lucru*. 3. Să efectueze plăți din lichiditățile firmelor de servicii *în momentul în care Nenzell oferea instrucțiuni cu privire la acest lucru*.

Liss-Olof Nenzell se bucura de o încredere foarte mare din partea organizației din Stockholm. Această încredere din partea organizației a făcut posibil ca el *de facto* să poată efectua diverse manevre în decursul timpului cât a administrat WCS. Aceste manevre i-au permis printre altele să îl ocolească pe Richard Ritter prin faptul că a inclus în cadrul WCS un număr de firme de servicii care nu au fost create de către Richard Ritter ci care erau administrate de către Erich Schulthess și Faye Soubra. În ceea ce privește aceste firme de servicii, Richard Ritter nu a efectuat niciuna din cele 3 activități menționate mai sus. Aceste activități erau realizate în schimb de către Erich Schulthess și respectiv Faye Soubra. Liss-Olof Nenzell juca aici exact același rol pe care îl avea și în cazul firmelor de servicii create de către Richard Ritter. Acest lucru implică faptul că Liss-Olof Nenzell îl informa pe Erich Schulthess/Faye Soubra când era momentul ca firmele de servicii să obțină lichidități din partea LME, și tot Liss-Olof Nenzell era cel care îl instruia pe Erich Schulthess/Faye Soubra cu privire la ce plăți să fie efectuate din acele firme de servicii. În ceea ce privește această ultimă activitate, acesta acționa în același mod descris mai sus. Nu înmăna deloc instrucțiunea de plată pe care o primea din partea departamentului de marketing din Stockholm – de regulă trimisă prin fax către același număr al lui Liss-Olof Nenzell – ci realiza o Notificare de Transfer care era înmănată lui Erich Schulthess/Faye Soubra, care la rândul lor realizau plățile din conturile uneia dintre firmele lor de servicii. În timpul investigației efectuate de către LME, aceasta a primit un număr de astfel de Notificări de Transfer din partea lui Faye Soubra în care Liss-Olof Nenzell îl instruia pe Faye Soubra să efectueze plăți către Communications Network.

Telworld AG

În toate cazurile menționate mai sus, plățile s-au efectuat din conturile diferitelor firme de servicii către firme și persoane care nu erau agenți LME și care nu au fost niciodată îndreptățiți la compensații prin intermediul WCS. Liss-Olof Nenzell a realizat pur și simplu ca sumele aparținând LME care erau destinate agenților să fie transferate către el însuși și către alte persoane – printre altele Thomas Lundin – niciuna dintre ele neavând dreptul la aceste sume de bani.

În decursul anului 2001, lui Liss-Olof Nenzell i s-a refuzat oportunitatea de a transfera sume de bani destinate utilizării în cadrul WCS și întreg sistemul a fost închis. Cam în aceeași perioadă s-a deschis încă un cont la Credit Agricole al cărui proprietar era o firmă cipriotă Telworld AG Consulting & Marketing Ltd ("Telworld AG"). Contul a fost apoi închis în mai 2003, cu puțin timp înainte ca Thomas Lundin să parasească compania. LME era specificat ca fiind proprietar beneficiar.

Responsabil pentru activitatea LME în România în decursul acelei perioade era în continuare Thomas Lundin. LME a aflat informația cum că Telworld AG era agent al

LME pe piata romaneasca, fapt ce a determinat ca LME sa incheie cu contract cu respectiva firma la data de 29 mai 2001. LME efectua plati in contul Telworld AG deschis la Credit Agricole in baza contractului de agent, cont ce era administrat de un avocat elvetian pe nume Philippe Meyer. Acesta primea – asa cum a declarat apoi pentru LME – in principal instructiuni din partea colegului domnului Thomas Lundin, Antoniu Petrescu.

Se pare ca Telworld AG nu a efectuat niciodata servicii ca agent al LME in Romania. In schimb se pare ca societatea a fost creata pentru ca, printre altele, Thomas Lundin sa poata continua sa isi insuseasca sume de bani de la LME. In toate circumstantele este clar faptul ca sumele respective de bani au fost transferate din conturile Telworld AG catre conturile personale ale lui Thomas Lundin.

In ceea ce priveste Telworld AG, platile s-au efectuat catre contul domnului Lundin deschis la banca UBS, contul domnului Lundin denumit Benestad si cel al domnului Lundin denumit AIG in decursul anilor 2001 si 2002. In plus platile din contul Telworld AG au fost efectuate catre conturile lui Antoniu Petrescu. Phillippe Meyer a organizat platile. In cadrul investigatiei pe care LME a realizat-o a reiesit astfel faptul ca acesta a primit instructiuni cu privire la timpul, beneficiarul si suma de bani din partea lui Thomas Lundin si Antoniu Petrescu.

Platile catre conturile lui Thomas Lundin

Investigatia efectuata de catre LME arata ca platile efectuate din conturile firmelor offshore, contul CARS, contul-908 si contul-968 au fost realizate catre conturi care apartineau personal lui Thomas Lundin. Conturile domnului Lundin care au primit platile sunt: a) asa-numitul cont UBS, 733.966, b) asa numitul cont Benestad si c) asa-numitele conturi AIG. Platile au fost efectuate din conturile mai sus mentionate catre contul UBS in valoare totala de 1.732.125 USD si 231.700 EUR, catre contul Benestad in valoare totala de 4.101.923 USD si 21.140 EUR iar catre conturile AIG in valoare totala de 2.010.962 USD.

Platile insumate ajung la o valoare de 7.845.010 USD si 252.840 EUR. Punctul de vedere al LME este acela ca niciuna dintre solicitari nu este prescriptibila. Pentru a putea simplifica lucrurile, LME se abtine de la a face solicitari si pentru eventualele plati care au fost efectuate catre conturile domnului Thomas Lundin inainte de data de 26 august 1999.

Mai multe informatii despre conturile domnului Thomas Lundin

Contul UBS:

Thomas Lundin este proprietarul contului si beneficiarul acestuia. La data de 25 martie 2002, Thomas Lundin a emis un mandat general pentru sotia sa Cristina Nicoleta Lundin prin care aceasta putea dispune de sumele de bani din acest cont. Din corespondenta la care LME a avut acces prin intermediul procurorului elvetian reiese faptul ca Thomas Lundin a specificat bancii ca urma sa abia o suma de aproximativ 4 milioane de dolari, suma ce semnifica aproximativ 30 milioane de coroane suedeze. In documentele primite

se specifica faptul ca aceasta suma de bani a fost obtinuta din activitati comerciale precum si din salariul si bonusurile obtinute din 1995 si pana la momentul respectiv. In legatura cu acest lucru se poate nota faptul ca Thomas Lundin a fost angajat cu norma intreaga la concernul Ericsson incepand cu anul 1979. LME nu poate sa creada ca acesta a efectuat alte activitati paralele cu angajarea. Thomas Lundin a avut intr-o perioada de zece ani 1993-2003 un salariu relativ modest. Averea specificata de el in valoare de aproximativ 30 milioane de coroane suedeze nu poate prin urmare sa fi fost realizata in urma angajarii sale la concernul LME.

Contul Benestad:

Thomas Lundin este proprietar. Din inscrisurile la care LME a avut acces prin intermediul procurorului elvetian reiese faptul ca acest cont este un "Cont personal" si nu un "Cont de companie". Benestad este un oras din comuna Alvesta, comuna in care Thomas Lundin s-a nascut. Dintr-un inscris reiese faptul ca Thomas Lundin era beneficiarul contului. Dintr-un alt inscris reiese faptul ca sora domnului Thomas Lundin, Eva Inngul, ar trebui sa aiba drept de semnatura asupra contului. Din extrasul de cont reiese faptul ca sumele din cont erau utilizate printre altele pentru diverse investitii in actiuni si alte titluri de valoare, spre exemplu la America Online, Yahoo, Oracle si Cisco Systems. Este greu de facut legatura intre aceste cumparari de actiuni in firme care partial concureaza cu LME cu declaratiile domnului Thomas Lundin conform carora sumele in discutie erau utilizate pentru a "imbunatati activitatea LME in Romania".

Conturile AIG:

Thomas Lundin este proprietar. Din materialele obtinute cu ajutorul procurorului elvetian reies urmatoarele lucruri: Unul dintre conturi avea initial denumirea "Benestad" insa aceasta a fost modificata dupa ce Thomas Lundin a rugat banca sa ii schimbe denumirea in "Num 10122". Dintr-un inscris reiese faptul ca Thomas Lundin era proprietar beneficiar. Dintr-un alt document primit de la procuror exista informatii despre "Profilul Clientului". Aici se specifica printre altele ca "totalul bunurilor" domnului Thomas Lundin se ridica la 5-7 milioane de dolari, reprezentand aproximativ 60 milioane de coroane suedeze, suma calculata la cursul dolarului de la momentul respectiv. In dreptul rubricii "Originea bunurilor" se specifica "castiguri proprii". Din extrasul de cont reiese faptul ca au intrat un milion de dolari la data de 11 iulie 2000 dupa care a urmat o activitate febrila de cumparare si vanzare a diverse titluri de valoare. Este greu de facut legatura intre aceasta activitate si declaratiile domnului Thomas Lundin cu privire la destinatia sumelor din conturi.

Platile efectuate catre si din firmele de servicii administrate de catre Richard Ritter

LME i-a incredintat avocatului Richard Ritter sarcina de a administra firmele de servicii. Una dintre aceste firme de servicii era Pan-Atlantic AG ("Pan Atlantic") cu sediul in Berna, Elvetia. In asa numitul acord fiduciar semnat intre Pan Atlantic si LME se specifica la rubrica "Mandat" urmatoarele ("Societatea principala"=LME si "Agent"=Pan Atlantic):

Traducere din engleza:

Societatea principală mandatează Agentul să efectueze tranzacții financiare în numele acesteia. Societatea principală transferă bani într-un cont deschis de către Agent pentru acest scop. Agentul apoi transferă respectiva sumă de bani în conformitate cu instrucțiunile primite din partea Societății principale. Societatea principală desemnează banca și contul în care tranzacția fiduciară urmează să fie efectuată. Instrucțiunile mai sus menționate sunt oferite fie în mod direct de către Societatea principală fie prin intermediul bancii la care este deschis contul utilizat pentru astfel de tranzacții.

La rubrica "Considerații" se specifică apoi faptul că Pan Atlantic poate păstra un procent din fiecare tranzacție efectuată, deci maximum 70.000 CHF/an.

Pan Atlantic detinea un cont la banca elvetiană UBS cu numărul 0278-813.464 (contul Pan). LME a plătit în total către contul Pan 5.665.392 USD, 24.408.105 CHF și 896.700 DEM. Toate aceste plăți au provenit din partea LME așa cum arată și o analiză efectuată de către procurorul elvetian. În document sunt listate toate plățile efectuate din partea LME începând cu data când contul a fost deschis. Primele plăți (în dreptul cărora este scris "germ. Weisungen") au fost efectuate dintr-un cont LME deschis la banca UBS în timp ce restul plăților au fost efectuate din Suedia prin intermediul SEB. Marea majoritate a sumelor de bani ale LME au fost utilizate conform destinației lor, respectiv pentru plata agenților conform contractelor semnate cu aceștia, însă anumite părți din aceste sume au ajuns fără știrea LME la Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin și Antoniu Petrescu, niciunul dintre aceștia neavând vreun drept asupra respectivelor sume de bani.

În plus, una dintre firmele de servicii pe care Richard Ritter le administra era Seedienst AG (Seedienst), având sediul de asemenea în Berna, Elveția. Chiar și cu Seedienst, LME avea un contract fiduciar. Acesta este identic cu contractul semnat cu Pan Atlantic, doar că diferența era că plafonul pentru compensațiile anuale ale firmei pentru serviciile sale era mai mare. Seedienst avea un cont deschis la UBS cu numărul 0278-810.769 (contul Seedienst). LME a plătit către contul Seedienst un total de 10.560.320 USD, 22.072.039 CHF și 2.083.360 DEM. Faptul că toate aceste plăți proveneau din partea LME reiese dintr-o analiză realizată de procurorul elvetian. În document se prezintă toate plățile primite din partea LME, încă de la începutul deschiderii contului. Primele plăți (care au în dreptul lor înscris "germ. Weisungen") au fost realizate dintr-un cont LME deschis la UBS în timp ce restul plăților au fost plătite de către LME din Suedia prin intermediul SEB. La fel ca în cazul contului Pan, marea majoritate a sumelor primite din partea LME au avut destinația legitimă, respectiv pentru plata agenților cu care LME avea contract, însă o parte din aceste plăți au ajuns fără știrea LME la Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin și Antoniu Petrescu.

Din sumele foarte mari de bani pe care LME le-a canalizat prin intermediul Pan Atlantic și Seedienst, anumite părți au fost transferate către două conturi deschise la UBS care îl aveau pe Antoniu Petrescu ca proprietar, contul-968 și contul-908. Documentele de deschidere pentru contul-968 și contul-908 îl arată pe Antoniu Petrescu ca proprietar. În ceea ce privește contul-968, fiica acestuia Alexandra Coletta McCafferty are imputernicire generală.

Din contul Pan au fost transferați 1.449.594 USD și 438.050 CHF direct către contul-968. Din contul Pan au fost transferați 483.478 USD direct către contul-908.

În plus, există încă două conturi deschise la UBS, 278.733.889 și respectiv 278.301.004. Aceste două conturi îl au ca proprietar pe Liss-Olof Nenzell. Suma mari de bani au fost

transferate din contul Pan catre aceste doua conturi ale domnului Nenzell, din care anumite parti au mers mai departe catre ambele conturi ale lui Antoniu Petrescu.

Din contul Seedienst au fost transferati 89.100 USD direct catre contul -908. Chiar si in acest caz au fost efectuate mai multe transferuri prin intermediul contului-889 al domnului Nenzell care contul -908 al lui Antoniu Petrescu.

Ceea ce a facut ca acest lant de plati – din partea LME catre intermediarii de plati Pan Atlantic si Seedienst precum si mai departe, direct sau indirect catre contul -968 si contul -908 ale lui Antoniu Petrescu – este interesant pentru dosar, este faptul ca sume mai de bani au fost la randul lor transferate din aceste conturi ale domnului Petrescu catre conturile private ale lui Thomas Lundin in decursul anilor 1999 si 2000.

Plati efectuate spre si dinspre firmele de servicii administrate de catre Erich Schulthess

La initiativa lui Liss-Olof Nenzell, LME a inceput sa se foloseasca de inca un grup de firme de servicii care aveau in comun faptul ca erau controlate de catre omul de afaceri elvetian Erich K. Schulthess. Chiar si in acest caz, Liss-Olof Nenzell juca rolul principal. El a fost persoana care il informa pe Schulthess cand, catre cine si ce suma de bani urmeaza sa fie transferata. In ceea ce priveste aceste firme Richard Ritter nu a fost implicat. Aceasta legatura se pare – asa cum a reiesit din investigatia realizata ulterior – ca a usurat sarcina lui Liss-Olof Nenzell de a abuza de increderea pe care LME i-a oferit-o. In cadrul acestui dosar, doua dintre firmele Schulthess prezinta interes. Prima este Niki Aktiengesellschaft Consulting & Communications (“Niki”) cu sediul in Elvetia. Niki avea un cont deschis la banca elvetiana AIG Privat Bank AG (“AIG”) avand numarul 2689900. Catre acest cont LME a platit, in anul 2000, 4.234.231 CHF. Marea majoritate a acestor sume au fost utilizate pentru plata agentilor cu care LME avea contract, insa suma de 336.114 USD a fost platita catre Communications Network care a fost infiintata de catre Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu si a carei existent nu ii era cunoscuta companiei LME. Plata a fost efectuata la data de 26 iulie 2000.

Cea de-a doua firma de servicii administrata de catre Schulthess si care prezinta interes pentru acest dosar se numeste Telecom Consulting WLL (“TCW”) cu sediul in Emiratele Arabe Unite. TCW detinea un cont la banca elvetiana Wegelin & Co, avand numarul 10.299038. In acest cont, LME a platit, in decursul anului 2000, suma de 11.298.525 CHF. Marea majoritate a acestor sume de bani au fost utilizate pentru plata agentilor cu care LME avea contract, insa suma de 1.120.000 USD a fost platita catre Communications Network. Plata a fost efectuata la data de 12 mai 2000.

In contul Communications Network a intrat astfel in total suma de 1.456.114 USD (336.114 + 1.120.000) din sumele apartinand LME prin intermediul firmelor de servicii Niki si TWC. Trebuie subliniat faptul ca Communications Network nu avea statutul de firma de servicii in cadrul WCS. LME nu avea cunostinta de existenta acestei firme, asa cum deja a fost aratat acest lucru. La sfarsitul anului 2000 au fost efectuate plati cu sume mari de bani din contul Communications Network catre contul privat al lui Thomas Lundin la Credit Agricole, denumit Benestad.

Platile efectuate catre si dinspre firmele de servicii administrate de catre Fayez Soubra

In dosar exista de asemenea un al treilea grup de firme de servicii. In discutie sunt aduse doua firme care erau controlate de catre omul de afaceri libanez Fayez Soubra, denumite in acest dosar Omyas si SBDC. Chiar si in acest caz domnul Liss-Olof Nenzell a fost cel care a avut initiativa ca firmele sa fie utilizate in cadrul WCS, si nici aici Richard Ritter nu era implicat. Liss-Olof Nenzell ii oferea instructiuni directe lui Fayez Soubra cu privire la persoana, perioada si suma care urma sa fie tranzactionata. La fel ca in cazul Schulthess, faptul ca Richard Ritter nu a fost implicat in aceste activitati i-a permis lui Liss-Olof Nenzell sa realizeze infractiunea.

In ceea ce priveste firma Omyas, LME a platit in decursul anilor 1999 si 2000 o suma totala de 29.981.574 USD catre aceasta firma. Marea majoritate a acestor plati au fost utilizate pentru scopul pentru care acestea au fost destinate, adica pentru plata agentilor. Aproximativ o cincime din aceasta suma – 6.580.951 USD – a fost transferata catre firme si conturi care erau necunoscute companiei LME si care erau controlate de catre Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu. Este vorba de patru firme/conturi descrise mai devreme, respectiv Communications Network (2.380.441 USD), Access Network (1.582.557 USD), New Mobile (1.837.555 USD) si CARS (210.000 USD) precum si catre contul -968 al lui Antoniu Petrescu (570.398 USD). Aceste firme/conturi aduse pana acum in discutie care erau administrate de catre Nenzell/Lundin/Petrescu nu erau firme de servicii din cadrul WCS, asa cum s-a prezentat mai devreme. Din toate aceste cinci firme/conturi s-au efectuat tranzactii cu sume mari de bani catre conturile private ale domnului Thomas Lundin.

Acelasi lucru se consemneaza si pentru cealalta firma, SBDC. In decursul anului 1999 si 2000, LME a platit o suma totala de 29.605.115 USD si 64.625.626 CHF catre aceasta firma. Marea majoritate a acestor plati au fost utilizate in scopul destinat, adica la plata agentilor companiei LME. Intre timp, o suma in valoare de 5.018.592 USD a fost platita catre acele firme/conturi controlate de catre Nenzell/Lundin/Petrescu care au fost numite mai sus, respectiv Communications Network (570.216 USD), Access Network (720.000 USD), New Mobile (245.300 USD), CARS (1.622.722 USD) si contul-968 al lui Antoniu Petrescu (1.851.354 USD). Asa cum s-a aratat mai devreme din toate aceste conturi controlate de catre Nenzell/Lundin/Petrescu au fost efectuate tranzactii cu sume mari de bani catre conturile personale ale domnului Thomas Lundin.

Declaratii cu privire la modalitatea in care sumele de bani apartinand companiei LME au fost transferate catre conturile private ale domnului Thomas Lundin (si catre conturile apartinand lui Antoniu Petrescu, Liss-Olof Nenzell si rudele acestora)

Platile din contul -968 al lui Antoniu Petrescu catre conturile domnului Thomas Lundin

Din contul -968 al lui Antoniu Petrescu s-au efectuat trei plati in decursul anului 1999 avand un total de 85.000 USD catre contul UBS al domnului Thomas Lundin (respectiv UBS 733 966). Una dintre plati in valoare de 10.000 USD nu face obiectul prezentului dosar deoarece este efectuata inainte de septembrie 1999.

Din contul-968 al lui Antoniu Petrescu s-au efectuat opt plati in decursul anului 2000 avand un total de 2.236.758 USD catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin (respectiv CIBC 22254).

De aici se poate identifica un model in comportamentul pe care triada Nenzell/Lundin/Petrescu l-a dovedit in ceea ce priveste ultimul pas al jafului sumelor de bani apartinand companiei LME. S-au efectuat tranzactii cu sume foarte mari de bani din contul-968 catre un alt cont deschis la CIBC cu un numar asemanator contului Benestad al domnului Lundin, respectiv CIBC 22261. Acest cont – denumit “Coletta” – a fost deschis de catre Antoniu Petrescu in aceeasi zi in care domnul Lundin a deschis contul Benestad, respectiv la data de 5 aprilie 2000. Reiese faptul ca Antoniu Petrescu este proprietar si beneficiar al acestui cont dar si faptul ca fiica acestuia Alexandra Coletta Petrescu (casatorita McCafferty) are imputernicire generala asupra contului. In total au fost transferate 2 milioane de dolari din banii societatii LME catre contul personal al lui Antoniu Petrescu denumit Coletta.

In plus, s-au efectuat tranzactii in valoare totala de 305.792 USD din contul-968 al lui Antoniu Petrescu catre un cont detinut personal de catre fiica acestuia, Alexandra Coletta Petrescu.

Chiar si Liss-Olof Nenzell a avut grija sa se foloseasca de relatiile de rudenie. Mari sume de bani au fost de asemenea tranzactionate din contul-968 – 870.821 USD – intr-un cont al bancii AIG denumit “Anerin” (AIG 2476350). Proprietarul contului este Liss-Olof Nenzell. Intre timp sotia acestuia Ulla Christina Nenzell Djupedal precum si fiica acestuia Annika Maj Olofsdotter Nenzell au imputernicire asupra contului Anerin. Catre contul Anerin a fost transferata suma de 544.234 USD din partea Communications Network.

Motivul pentru care toate aceste tranzactii au fost mentionate este acela de a arata cum triada Nenzell/Lundin/Petrescu si-a insusit in mod sistematic pentru ei insisi si pentru rudele lor sume de bani apartinand companiei LME care erau destinate pentru plata agentilor. Desi a fost vorba de o mica parte din sumele de bani destinate agentilor pe care triada si-a insusit-o, insa din cauza faptului ca fluxul platilor era foarte mare s-a dovedit a fi vorba de sume mari de bani pe care fiecare dintre ei le-au insusit.

Reprezentantii companiei LME s-au intalnit cu Antoniu Petrescu de cateva ori in decursul perioadei 2004-2006 pentru a primi raspuns cu privire la sumele de bani care au fost administrate in conturile sale. Nu este adevarat faptul ca LME a primit raspunsuri satisfacatoare la aceste intrebari. Datele de contact au aratat faptul ca Antoniu Petrescu a platit inapoi anumite sume de bani catre LME. Acest lucru s-a intamplat in doua situatii, o data pentru suma de 250.000 USD la data de 13 decembrie 2004 si o data pentru suma de 700.000 USD la data de 11 mai 2005. La cursul valutar de la momentul respectiv, sumele au reprezentat in mare 6,5 milioane de coroane suedeze. In plus Antoniu Petrescu a fost rugat sa paraseasca postul sau de buna voie, lucru care s-a si intamplat.

Platile din contul-968 al lui Antoniu Petrescu catre conturile domnului Thomas Lundin

Din contul-968 al lui Antoniu Petrescu s-au efectuat 19 plati in decursul perioadei 1998-2001 in total de 1.360.225 USD catre contul UBS al domnului Thomas Lundin (respectiv UBS 733 966). Platile efectuate inainte de luna septembrie 1999 nu sunt incluse in acest dosar.

Platile dinspre firma Communications Network catre conturile domnului Thomas Lundin

Liss-Olof Nenzell a permis ca firma Communications Network sa fie infiintata, cu sediul in Insulele Virgine Britanice, fara stirea LME. Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu aveau drept de semnatura pentru contul firmei deschis la Credit Agricole. Din contul firmei Communications Network s-au efectuat trei plati in decursul lunii noiembrie si decembrie 2000 pentru o suma totala de 469.788 USD catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin.

Platile dinspre firma Access Network catre conturile domnului Thomas Lundin

La fel cum a fost descris mai sus, firma Access Network a fost infiintata fara stirea companiei LME. Aceasta este incorporata pe insula Sfantul Vicentiu si Grenadine. Nu se cunosc actionarii acestei firme. Firma detine asa numitele actiuni la purtator, ceea ce inseamna ca persoana care detine actiunile este considerata si proprietarul firmei. Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu au imputernicire deplina pentru aceasta firma. Triada este de asemenea desemnata ca proprietar beneficiar al sumelor de bani din contul firmei deschis la Credit Agricole si aveau imputernicire generala in ceea ce priveste acest cont. Nu era nevoie de instructiuni de plata speciale, plata din acest cont putand fi decisa printr-un simplu telefon.

Din contul firmei Access Network s-au efectuat doua plati in luna noiembrie 2000 si ianuarie 2001, in total 278.100 USD catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin. In plus, din contul firmei Access Network s-a efectuat o plata la data de 3 august 2000 in valoare de 501.018 USD catre contul AIG al domnului Thomas Lundin (respectiv AIG 2216880).

Platile efectuate dinspre New Mobile catre conturile domnului Thomas Lundin

La fel cum a fost descris mai sus, firma New Mobile a fost infiintata fara stirea LME. Aceasta este incorporata pe insula Sfantul Vicentiu si Grenadine. Nu se cunosc actionarii acestei firme. Firma detine asa numitele actiuni la purtator, ceea ce inseamna ca persoana care detine actiunile este considerata si proprietarul firmei. Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si Antoniu Petrescu au imputernicire deplina pentru aceasta firma. Triada este de asemenea desemnata ca proprietar beneficiar al sumelor de bani din contul firmei deschis la Credit Agricole si aveau imputernicire generala in ceea ce priveste acest cont. Nu era nevoie de instructiuni de plata speciale, plata din acest cont putand fi decisa printr-un simplu telefon.

Din contul firmei New Mobile s-au efectuat doua plati in noiembrie 2000 si ianuarie 2001, in total 700.080 USD catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin.

Din acest cont s-a platit de asemenea si suma de 91.068 USD catre Thornless Evergreen. Aceasta este o fundatie cu sediul in Vaduz, Liechtenstein, care este controlata de Liss-Olof Nenzell. Liss-Olof Nenzell a confirmat pentru compania LME ca aceasta este fundatia familiei sale. Acesta este astfel inca un canal prin care sumele de bani apartinand companiei LME erau transferate triadei Nenzell/Lundin/Petrescu.

Platile efectuate dinspre contul CARS catre conturile domnului Thomas Lundin

Asa cum a fost deja mentionat, Antoniu Petrescu a deschis un cont cu numarul 22251 la banca Credit Agricole cu denumirea CARS, fara stirea LME. Lui Thomas Lundin i s-a

oferit dreptul de semnatura asupra contului. Thomas Lundin si Antoniu Petrescu au fost desemnati ca proprietari beneficiari, fiecare cu jumatate din suma contului. Nu era nevoie de instructiuni de plata speciale, plata din acest cont putand fi decisa printr-un simplu telefon.

Din contul CARS s-a platit suma de 30.000 USD catre contul UBS al domnului Thomas Lundin (respectiv UBS 733 966). In plus, din contul CARS s-au efectuat doua plati in valoare totala de 399.200 USD catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin. In final, s-a efectuat o plata din contul CARS la data de 7 iulie 2000, in valoare totala de 1.000.528 USD catre contul AIG al domnului Thomas Lundin (respectiv AIG 2216880).

Thomas Lundin a declarat in schimbul de scrisori faptul ca dansul "nu a ordonat si nu a participat niciodata la vreun transfer" dintre conturi precum CARS si "acele conturi care din motive tehnice sunt inregistrate pe numele Lundin". Asa cum reiese de mai sus, aproximativ 1,5 milioane de dolari au fost transferati din contul CARS – la care Thomas Lundin (dar nu si Liss-Olof Nenzell) avea drept de semnatura si la care Thomas Lundin era desemnat proprietar beneficiar – catre cele trei conturi personale ale sale. In cazul in care Thomas Lundin nu a autorizat aceste transferuri catre conturile sale personale, nimeni altcineva in afara de Antoniu Petrescu nu ar fi putut face acest lucru.

Rezumat al platilor catre conturile domnului Thomas Lundin

Din toate aspectele prezentate mai sus reiese faptul ca sumele care apartineau companiei LME si care erau destinate pentru plata agentilor au fost adunate in conturile private ale domnului Thomas Lundin. Toate aceste conturi ale domnului Lundin nu erau inregistrate pe numele sau "din motive tehnice". Este vorba de conturi pe care Thomas Lundin le-a deschis pentru "scopuri personale".

In mare, lucrurile aratau in felul urmator: In primul pas LME transfera sume de bani catre conturi care apartineau diferitelor firme de servicii. Aceste transferuri erau efectuate in cadrul WCS. Marea majoritate a acestor sume au fost utilizate in cel de-al doilea pas pentru scopul initial, acela de a plati agentii LME. O mica parte a fost in schimb platita din conturile firmelor de servicii catre firme controlate de catre Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si/sau Antoniu Petrescu (respectiv Communications Network, Access Network, New Mobile, CARS, contul-968 si contul-908). Din aceste conturi mari sume de bani au fost apoi transferate in pasul al treilea catre conturi pe care triada nu le detinea impreuna, ci fiecare separate, uneori impreuna cu membri ai familiei (sotia domnului Thomas Lundin avea imputernicire asupra contului UBS iar sora acestuia asupra contului Benestad, fiica lui Antoniu Petrescu avea imputernicire asupra contului Coletta iar sotia si fiica domnului Liss-Olof Nenzell aveau imputernicire asupra contului Anerin).

In legatura cu toate aceste aspecte, se fac urmatoarele afirmatii. Thomas Lundin a declarat ca nu a beneficiat de banii care se aflau in conturile ce erau inregistrate pe numele sau din motive tehnice si ca banii care la un moment dat se aflau pe acele conturi au ajuns la timp la beneficiarii lor de drept.

Reiese faptul ca Thomas Lundin face referire la urmatoarele conturi atunci cand vorbeste de conturi inregistrate pe numele sau "din motive tehnice": contul UBS, contul Benestad si contul AIG. Se declara ca sumele de bani care au fost transferate din aceste conturi au

ajuns la “beneficiarii lor de drept”. Declaratia implicita se pare a fi aceea ca domnul Thomas Lundin a platit mita din acele conturi pentru favorizarea pozitiei concernului Ericsson. La aceasta declaratie se pune urmatoarea intrebare: De ce sa suporte inconvenientul de a transfera banii de la nivel individual pentru a realiza plata mitelor? De ce nu s-au utilizat in schimb firmele/conturile care erau controlate de catre Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin si/sau Antoniu Petrescu (respectiv Communications Network, Access Network, New Mobile, CARS, contul-968 si contul-908)?

Mai multe informatii despre Telworld AG

Ceea ce s-a analizat mai sus are in vedere modalitatea in care sumele de bani au fost sustrate din cadrul WCS pentru ca in final acestea sa ajunga in conturi private apartinand lui Thomas Lundin, Liss-Olof Nenzell, Antoniu Petrescu si rudele acestora. Sumele de bani care au fost transferate din Telworld AG catre cele trei conturi personale ale domnului Thomas Lundin reprezinta un caz izolat care nu are legatura cu WCS.

Asa cum este descris mai sus LME a semnat un contract cu aceasta firma la data de 29 mai 2001. LME a efectuat in baza contractului cu agentii sai sume de bani catre contul firmei Telworld AG deschis la Credit Agricole. LME a platit in total suma de 3.796.761 USD si 3.477.099 EUR catre Telworld AG in perioada iulie 2001 – martie 2003.

Din contul firmei Telworld AG s-au efectuat sase plati la sfarsitul anului 2001 si inceputul anului 2002 in valoare totala de 191.900 USD si 231.700 EUR catre contul UBS al domnului Thomas Lundin (respectiv UBS 733 966).

In plus, in decursul anului 2001 si 2002 au fost efectuate opt plati in valoare totala de 17.977 USD si 21.140 EUR catre contul Benestad al domnului Thomas Lundin (respectiv CIBC 22254).

In final, din contul firmei Telworld AG s-au efectuat in decursul perioadei august-noiembrie 2001 cinci plati in valoare totala de 509.426 USD catre contul AIG al domnului Thomas Lundin (respectiv AIG 2216880).

Thomas Lundin

Istoric

S-a specificat faptul ca in trecut domnul Thomas Lundin a fost angajat in cadrul concernului Ericsson. Intre timp, nu s-a efectuat nicio alta forma de angajare intre Thomas Lundin si partea care solicita daune, LME. Nu a fost prezentat niciun alt contract de munca, care sa faca referire la perioada specificata in dosar, in afara de inregistrul de la Anexa 1 la solicitarea unei proceduri de arbitraj. Exista astfel un contract de angajare, care reiese in mod direct din textele documentelor, intre Ericsson Telecon AB (ETX) si Thomas Lundin. Se declara faptul ca domnul Thomas Lundin, in luna septembrie a anului 1996 a inceput serviciul si angajarea in Romania, la firma care este specificata ca fiind “organizatie gazda” in Contractul pe termen lung de prestari servicii in strainatate, Anexa 1 a solicitarii procedurii de arbitraj, in speta Ericsson Telecommunications Romania S.R.L., denumita in continuare “ETR”. Thomas Lundin avea functia de Managing Partner a acestei firme ceea ce semnifica “Presedinte” in contractul de angajare. Se declara faptul

ca domnul Thomas Lundin a detinut aceasta pozitie in cadrul ETR pana la data de 20 august 2003, atunci cand singur a renuntat la pozitia sa in cadrul organizatiei.

Romania era o tara foarte corupta. Coruptia in cadrul celui mai mare client al ETR, RomTelefon, era de asemenea extinsa. Chiar si pentru a putea stabili o intalnire cu o persoana cu putere de decizie din cadrul RomTelecom necesita efectuarea unor plati, in numerar si in USD, nu doar catre directorul cu care urma sa se realizeze intalnirea si de multe ori si catre secretara care stabilea intalnirea precum si catre alti subordonati. Fara efectuarea acestor tipuri de plati, procesele de administrare si decizie urmau a fi stagnate. LME avea, printre altele, prin intermediul prezentei sale la conducerea ETR, cunostinta totala de aceste lucruri si le sanctiona.

O conditie absoluta pentru a putea semna contracte in Romania era aceea ca partenerii contractuali sa obtina plati care nu se reflectau in scris in contract. Aceste plati erau denumite de cele mai multe ori "comisioane". Comisiunile (sau mitele) existau astfel si erau incluse de fiecare data in calcularea costurilor pentru respectivele venituri ce reieseau dintr-un contract, si erau aduse in discutii deschise in cadrul unitatilor de afaceri din cadrul LME.

In cadrul organizatiei LME din Suedia nu s-a dorit discutarea comisiunilor asa cum ele sunt de fapt, mite. In schimb, in decursul anilor, acestea au purtat diverse denumiri corespunzatoare, precum "kickbacks". In plus, era de o mare importanta pentru LME ca sumele pe care LME le utiliza pentru aceste tipuri de plati sa nu fie descoperite in contabilitatea concernului, deoarece mitele nu sunt considerate a fi costuri deductibile. Astfel, Ericsson ar fi aparut in multe anchete penale importante atat in timpul activitatii domnului Thomas Lundin in cadrul ETR cat si dupa aceasta perioada.

Intr-un dosar penal remarcabil (dosar nr. B 5335-03 din cadrul Tribunalului din Stockholm) cu un numar de directori din cadrul Ericsson care au fost chemati in judecata, procurorul a specificat, in urma unei investigatii penale foarte amanuntite atat in Suedia cat si in alte tari, ca l-a numit pe seful departamentului de marketing din Suedia sa organizeze un sistem complet de intermediari prin care sumele mari de bani sa fie canalizate. Procurorul a pierdut dosarul ceea ce are mai putina importanta deoarece cerintele aveau legatura cu evaziunea fiscala. Lucrul interesant la aceste hotarari ale dosarelor penale este in schimb imaginea transmisa de LME in urma acestei analize. In plus este interesant ca procurorul, in urma unei analize detaliate cu privire la evaziunea fiscala, a mentionat un numar de directori din cadrul LME. Thomas Lundin nu se afla printre acesti directori si nu a aparut in analiza cu privire la evaziune.

Proprietarul sumelor revendicate – LME?

Thomas Lundin se intreaba daca sumele de bani care se gaseau in conturile firmelor Communications Network, Access Network, New Mobile si CARS erau intr-adevar sume care apartineau companiei LME. In plus, Thomas Lundin se intreaba daca LME poate efectua solicitari pe sumele de bani care proveneau din contul firmei Telworld AG sau din conturile 968 si 908 ale lui Antoniu Petrescu. In cazul in care aceste sume de bani au apartinut in prima faza companiei LME, se pune intrebarea in ce mod legal apartin banii companiei LME, dupa transferul acestora dinspre LME catre una sau mai multe firme de servicii sau persoane fizice precum Antoniu Petrescu sau firme care nu sunt firme de servicii ci agenti precum si Telworld AG. Societatile specificate, Communications

Network, Access Network Investment Ltd., New Mobile Communication Ltd. si contul CARS trebuiesc privite ca fiind asa numitele firme de servicii in aceeași masura ca si restul firmelor de servicii. LME avea cunostinta de aceste societati. Printre altele din informatiile din hotararea dosarului penal a judecatoriei Stockholm (dosar B 5335-03) reiese faptul ca intelegerea proprie a LME, printre altele exprimata de catre Bengt Frossberg, ca sumele in cauza nu apartineau civil companiei LME.

LME a oferit in cadrul dosarului de arbitraj hotararea completa in cazul dosarului penal a tribunalului din Stockholm, nr. B 5335-03. Din partea sefului departamentului de audit din cadrul LME de la momentul respectiv, Yngve Broberg, ale carui observatii proprii incep la pagina 66 din hotarare, gasim, la pagina 78 a hotararii, urmatoarele declaratii proprii din partea domnului Broberg cu privire la firmele de servicii care se afla in afara asa-numitei "sfere Ritter", ceva ce compania LME insasi declara ca sunt aceste societati in procedura de arbitraj.

Conturile au fost deschise si apartineau altor persoane si in plus, de banii din cont dispuneau alte persoane. Acest lucru inseamna ca firmele de servicii in cauza sau administratorii acestora au administrat conturile in mod independent, aveau posibilitatea de a inchide conturile si de a efectua plati in contradictie cu eventualele cerinte din partea Ericsson. Circumstanta conform careia Ericsson in anumite cazuri era numita "proprietar beneficiar" nu ii ofera companiei Ericsson o pozitie legala care sa implice dreptul de a dispune in vreun fel de conturile respective. Astfel, compania Ericsson nu a avut nici drept faptic nici legal de a dispune de aceste conturi si astfel nu a putut dispune de administrarea acestora.

Aceasta era astfel punctul de vedere al companiei Ericsson, si conform punctului de vedere al domnului Thomas Lundin aceasta era de asemenea si corecta din punct de vedere juridic ca sumele in cauza nu apartineau legal companiei LME.

Undeva mai tarziu in aceeași hotarare a dosarului penal apare o audiere cu avocatul Richard C. Ritter – se specifica acest lucru la pagina 162 a hotararii – in care in mod evident se pun intrebari cu privire la acelasi subiect. Din respectiva parte a hotararii, este interesant urmatorul aspect:

Acesta a declarat chiar ca atunci cand se efectua plata unei sume de bani catre un asa-numit cont de distributie, care apartinea lui insusi sau unei companii detinuta de un birou de avocatura, sumele de bani apartineau din punct de vedere juridic firmelor de servicii iar acesta trebuia sa transfere banii catre beneficiari prin intermediul acestor firme de servicii.

Thomas Lundin are aceeași parere cu privire la acest aspect.

Declaratia abia citata a domnului Richard Ritter impreuna cu o declaratie ca analizei contabile ce a urmat dupa dosar din partea departamentului juridic al bancii UBS a facut ca judecatorii sa isi puna intrebari cu privire la apartenenta legala a sumelor de bani. Acest lucru se regaseste la pagina 163 a hotararii procesului penal:

Departamentul juridic al Bancii UBS si declaratia domnului Richard C. Ritter conform carora sumele de bani din conturile bancare ale firmelor de servicii apartineau proprietarilor conturilor firmelor de servicii si conform carora Ericsson, dupa ce platile erau efectuate catre conturile bancare ale firmelor de servicii, nu mai avea niciun control direct asupra banilor, stau la baza evaluarilor efectuate de tribunal.

In aceasta parte se poate adauga de asemenea si pozitia partii din Contractul de Mandat precum si din Contractele Fiduciare semnate ar trebui de asemenea sa implice si anumite

obligatii din parte tertelor parti. Thomas Lundin nu face parte din aceste contracte si nu a fost deloc implicat in modul in care sumele de bani au fost distribuite de la primul nivel de firme de servicii si pana la urmatorul nivel in care exista printre altele si firma Communications Network. Concluziile LME descrise in Contractul de Mandat – in general neimpartasite de unele dintre partile contractante, nici LME nici Richard Ritter – sunt greu de inteles in acest moment. Nu exista nicio indoiala ca aici este vorba de documente refacute.

In concluzie, LME nu a reusit nici macar sa demonstreze ca solicitarile cu privire la sumele de bani sunt legitime.

“Abuzul din partea WCS”

Este contestat faptul ca Thomas Lundin, asa cum se declara in documentele din procedura de arbitraj, a solicitat ca platile sa fie efectuate din partea diferitelor firme de servicii catre Communications Network, Access Network, New Mobile si CARS. LME este entitatea care a solicitat acest lucru. Faptul ca Thomas Lundin avea drept de semnatura asupra conturilor acestor firme era un lucru de la sine inteles deoarece avea pozitia de Director General in Romania. LME a avut cunostina totala cu privire la existenta acestor conturi precum si scopul acestora. Toate platile care s-au efectuat din si catre aceste conturi s-au realizat cu aprobarea LME si in urma instructiunilor primite din partea LME. El nu avea oricum nicio implicare in acest lucru.

Thomas Lundin neaga faptul ca au avut loc transferuri de bani care in final au ajuns la Thomas Lundin personal. Nu se neaga faptul ca conturile bancare denumite contul UBS, contul Benestad si conturile AIG nu au fost deschise pe numele domnului Thomas Lundin din motive tehnice. Se neaga deci faptul ca sumele de bani transferate au ajuns in posesia personala a domnului Thomas Lundin sau in posesia familiei/rudelor sale. Transferurile au intrat intr-o schema de tranzactii complicate intre multe firme si persoane fizice implicate. Scopul era acela de a ingreuna accesul la aceste informatii pentru autoritatile fiscale. Schema de tranzactii nu a fost construita de catre domnul Thomas Lundin.

Banii din conturile mentionate in procedura de arbitraj care erau inregistrate pe numele domnului Thomas Lundin au apartinut pana la acel punct al firmei Ericsson si au fost utilizati in activitatea de afaceri pe care o desfasura ETR in Romania. Din aceste conturi, banii au fost utilizati, cu stirea LME si prin intermediul reprezentarii in board-ul ETR, pentru plata oamenilor cu putere de decizie, secretare, directori si alti care ar fi putut ajuta ca activitatea din Romania sa se dezvolte pentru Ericsson. Dezvoltarea companiei Ericsson in timpul activitatii domnului Thomas Lundin in cadrul ETR a fost foarte mare, trecand de la o activitate slab dezvoltata, cu un rezultat negativ pe o piata dominata in intregime de catre Alcatel si Siemens la o activitate care sfarsitul activitatii domnului Thomas Lundin in Romania acumulasese in acest timp aproximativ 1 miliard USD.

Cota de piata a crescut de la un procent aproape de 0 la aproximativ 60%. Aceasta crestere a cotei de piata s-a datorit mitelor. Aceste mite au fost furnizate in cele din urma de catre Ericsson.

Domnului Thomas Lundin ii lipseau toate posibilitatile de a coordona platile din partea firmelor de servicii catre conturile inregistrate pe numele sau. Aceasta autoritate o avea

Liss-Olof Nenzell inasa nu si Thomas Lundin. Thomas Lundin nu a ordonat si nu a participat la nicio tranzactie dintre conturile firmelor de servicii si conturile care erau inregistrate pe numele sau din motive tehnice.

Contul UBS cu mai multe conturi

Conturile mentionate in dosar, asa-numitele conturi numerice, nu sunt conturi pe care le poate deschide oricine. Pentru a putea fi deschise, aceste conturi au nevoie de o asa-numita Scrisoare de Recomandare sau Scrisoare de Introducere din partea unei persoane sau a unei societati in care banca are mare incredere.

Este o conditie esentiala pentru ca respectivele conturi sa poata fi deschise, respectiv sa existe o introducere preliminară din partea unei persoane din partea LME. In cazul domnului Thomas Lundin, persoana respectiva era Liss-Olof Nenzell si Richard Ritter. In conformitate cu instructiunile primite din partea LME "conturile numerice" urmau sa fie deschise pe nume de persoane iar Thomas Lundin a urmat respectivele instructiuni.

Era un lucru de la sine inteles faptul ca acest tip de conturi si in acest tip de tara sa nu fie deschise in numele companiei Ericsson. Astfel administratorii LME, precum sefi locali si responsabili de tara, in urma instructiunilor primite din partea LME, au deschis conturi pe numele lor. Este un punct sensibil ca pana la urma persoanele sa nu abia cunostinta de acest lucru, in special din cauza faptului ca in procesul penal mentionat anterior a reiesit ca seful departamentului de marketing pentru LME din acea perioada, Bengt Frossberg, a acceptat decizia de a infiinta sistemul cu intermediari economici (firmele de servicii) si in acelasi timp a si supravegheat infiintarea acestuia.

Notiunea de proprietar beneficiar, etc.

Faptul ca Thomas Lundin a fost desemnat proprietar beneficiar in diferite documente de deschidere a conturilor este un lucru care s-a efectuat in urma unor instructiuni exprimate, cu scopul de a impiedica autoritatile fiscale din diferite tari sa influenteze transferurile de bani. In mod asemanator cu notiunea de proprietar beneficiar, se procedeaza si cu etichetarea de "Cont personal" respectiv "Cont de companie".

Averea

Thomas Lundin nu a avut niciodata o avere de 30 de milioane de coroane suedeze. Este corect faptul ca Thomas Lundin a specificat in diferitele documente de deschidere a conturilor faptul ca el a avut o avere intre 30 si 60 de milioane de coroane suedeze inasa acest lucru nu a fost certificat in vreun fel. Acesta stia la momentul deschiderii conturilor ca urma sa depuna sume considerabile de bani imediat dupa deschiderea lor. El a realizat o estimare cu privire la suma de bani care urma sa ajunga in acele conturi, motiv pentru care a declarat averea privata la paritate. Ar fi parut aproape ciudat daca la inceput ar fi specificat ca are o avere de 200 000 coroane suedeze, ca apoi sa se depuna o suma de 10 milioane de coroane in conturile sale. Acest lucru ar fi ridicat intrebari iar el vroia sa evite tocmai acest lucru.

Investirea in actiuni si alte titluri valorice

Cumpararea de actiuni, asa cum s-a aratat, avea urmatorul motiv. La instructiuni explicite din partea LME, anumite sume de bani urmau a fi transformate in altceva decat bani lichizi, inasa in acelasi timp sa poata fi foarte repede transformate in lichiditati. Acest

lucru nu ar fi trezit suspiciuni inutile. A primi sume mari de bani fara a-i investi in actiuni si alte titluri valorice ar fi trezit mari suspiciuni. Printre titlurile valorice se regaseau, mai ales pentru a mentine o relatie buna cu banca in cauza, atat produse AIG cat si produse UBS.

Ce se intampla cu fondurile transferate?

Thomas Lundin nu a beneficiat de banii care se gaseau in conturile inregistrate pe numele sau din motive tehnice. Fondurile care la un moment dat se gaseau in aceste conturi au ajuns de mult la beneficiarii de drept. Thomas Lundin nu este unul dintre acesti beneficiari.

In septembrie 1999, LME a decis sa construiasca o sucursala in Elvetia care urma sa se ocupe de "sponsorizari". Liss-Olof Nenzell era presedinte al EMK si responsabil de aceasta sucursala pana la un punct in decursul anului 2000. Firmele in cauza – in cazul domnului Thomas Lundin ETR – urmau sa transmita bani catre "agenti" prin transmiterea unui anumit tip de factura catre EMK care apoi avea grija ca platile sa fie efectuate in conturile specificate pe factura. EMK a fost preluata in decursul anului 2002, cel putin in ceea ce priveste Romania – de catre Telworld AG. Aceasta firma a fost infiintata de catre LME si era condusa de catre un avocat numit de catre LME, Philippe Meyer. Sucursalele in cauza din diferite tari urmau sa-i transmita facturile domnului Meyer, dupa care acesta avea grija ca platile sa fie efectuate catre conturile indicate de catre Ofiterul Corporate. Intre TelworldAG si LME a existat un contract de agent obisnuit. In ceea ce priveste LME, acest contract a fost realizat si semnat de catre Ofiterul Corporate pentru Romania, Göran Uvner. Lundin nu a fost implicat in aceste actiuni.

Platile din conturile disputate au fost distribuite in conformitate cu instructiunile din partea LME. In orice caz, Thomas Lundin nu a aprobat si nu si-a insusit bani.

In ceea ce priveste platile din conturile aflate pe numele lui Antoniu Petrescu si din firmele de servicii in cauza catre conturile domnului Thomas Lundin, Antoniu Petrescu a declarat faptul ca toate acele plati au fost plati legitime catre agenti.

Conturile personale ale domnului Thomas Lundin care au fost deschise pe numele acestuia, au fost deschise in legatura cu faptul ca el se stabilise in Romania. In perioada dinainte de infiintarea WCS, domnul Thomas Lundin a primit plata – catre aceste conturi – direct dinspre LME/D, in urma carora LME nu numai ca avea cunostinta de existenta lor insa prin efectuarea platilor, a si acceptat existent acestora.

Worldwide Commission scheme (WCS)

Deoarece declaratia LME cu privire la WCS are erori in mare masura, Thomas Lundin se vede nevoit sa ofere propria declaratie in acest sens.

Pana in anul 1998, platile catre agenti din partea Ericsson au fost efectuate prin intermediul unui cont al bancii CityBank din SUA. Datorita faptului ca LME a intrat in atentia autoritatilor fiscale in ceea ce priveste auditul, expunerii mass-media dar si datorita schimbarilor la nivelul legislatiei suedeze, LME a gandit un nou sistem pentru plata agentilor. Motivul essential al instituirii noului sistem – care mai tarziu a fost denumit Worldwide Commission Scheme (WCS) – era acela de a elimina accesul autoritatilor fiscale, dar si al mass-mediei la documentele anumitor plati. Intr-o forma

voalata, s-a spus ca sistemul urma sa ofere "confidentialitate totala" atat pentru LME cat si pentru agentii sai.

Liss-Olof Nenzell, care in decursul mai multor ani a avut mai multe misiuni in strainatate, a fost desemnat sa desfasoare activitati in Balcani in martie 1998. Din acest motiv a fost contactat in toamna anului 1997 de catre LME, prin intermediul lui Bengt Forssberg si Yngve Broberg, care l-au intrebat daca a avut posibilitatea de a accepta misiunea de a infiinta o noua procedura de plata pentru agenti si alti beneficiari finali. Astfel, declaratia LME conform careia domnul Liss-Olof Nenzell a venit cu ideea de a realiza noua procedura. Domnul Nils Olof-Nenzell nu a avut niciodata astfel de competente. In general este gresita si declaratia conform careia la momentul respectiv domnul Liss-Olof Nenzell a fost angajat al departamentului de marketing al LME cu titlul Vice-presedinte Corporate.

Liss-Olof Nenzell a acceptat misiunea, lucru care este documentat si in descrierea sarcinilor de lucru care au fost formulate si semnate de catre Bengt Forssberg, precum si intr-un accord formulat de catre Yngve Broberg si semnat de catre Bengt Forssberg.

Liss-Olof Nenzell a transmis deja primul raport la inceputul lunii aprilie 1988, denumit Instructiuni, catre Yngve Broberg. Ceea ce este interesant in acest raport, este faptul ca acest document nu are scopul de a crea o relatie intre LME si asa-numitele firme de servicii, si pare real doar la prima vedere.

Acest raport este insotit in luna mai 1998 de un raport final pe care atat Liss-Olof Nenzell cat si Yngve Broberg l-au semnat si transmis catre superiorul lor, Bengt Forssberg. Ceea ce este interesant in acel raport final este descrierea contextului cu privire la motivul pentru care WCS a fost infiintat, respectiv ascunderea unor informatii fata de autoritatile fiscale.

Ceea ce reiese in plus din raportul final este motivul de a oferi confidentialitate nu doar pentru agentii LME cat si pentru LME. De un interes capital este deci ceea ce urmeaza. Thomas Lundin declara ca din acest document reiese ca sistemul care a fost infiintat nu era vazut ca o structura contractuala legala dintre LME si firmele reale care desfasurau servicii legale. In schimb, intreaga sistem era un produs creat pentru a insela autoritatile fiscale si mass-media. Astfel se declara ca contractele ar trebui sa "difere in ceea ce priveste forma si textul". Se declara faptul ca facturile emise trebuie sa contina "clarificari rezonabile" dar in niciun caz sa nu reiasa faptul ca este vorba de o separare de documente, astfel incat atat contractul cat si facturile sa poata insela autoritatile dar in acelasi timp sa poata activa separat si alte documente confidentiale. In mod evident exista lucruri pe care LME doreste sa le ascunda. In realitate, avocatul Ritter a ajuns sa administreze aceste firme precum si facturile provenite din partea acestora conform unor matrici de facturare specificate in avans.

In timpul serviciului sau in cadrul WCS, Liss-Olof Nenzell a avut legaturi stranse cu Yngve Broberg dar si cu Christina Herrman din cadrul LME, precum si cu Bengt Forssberg. Se poate retine din notitele din data de 4 iunie 1998 (redactate de secretara Tuula Fager) din cadrul unei intalniri dintre Liss-Olof Nenzell, Bengt Forssberg si Christina Herrman, ca in mod clar LME este entitatea care decide cand si cum sunt emise facturile din partea firmelor de servicii si nu firmele de servicii in sine. Din punctele 2 si 3 al respectivului process-verbal reiese faptul ca "va fi nevoie" de cel putin 500 milioane

de coroane suedeze / trimestru. Pentru ce, se poate pune intrebarea. Din acest proces-verbal este evident faptul ca LME este entitatea care hotaraste, pe de o parte cat de mult vor factura firmele de servicii – in total 2 miliarde pe an calendaristic – pe de alta parte cum se vor redacta textele facturilor. Din aceste prezentari se pot trage multe concluzii. Concluzia cea mai importanta este ca asa-numitele firme de servicii nu efectuau deloc servicii pentru LME. Se dorea doar sa se creeze impresia ca se intampla acest lucru. In schimb “era nevoie” de sume foarte mari de bani pentru un alt scop pe care LME dorea sa il pastreze ca fiind confidential. Este evident ceea ce a dorit LME sa creeze. In hotararea procesului penal de la pagina 21 procurorul declara foarte clar: “3,4 miliarde de coroane suedeze au fost aduse in conturi negre din strainatate pentru transferul catre persoane necunoscute”.

In momentul in care WCS a fost infiintat, avocatul Ritter a solicitat ca conditie pentru efectuarea platilor, ca facturile sa fie atestate de catre o persoana autorizata din cadrul LME. Asa cum reiese din Contractul de Mandat, Richard Ritter era cel caruia i s-a atribuit dreptul de “executare”. Liss-Olof Nenzell a fost doar un functionar cu care Richard Ritter urma sa lucreze. Solicitarea de atestare a facturilor a dus la intalniri din cadrul LME si chiar si la mesaje interne. Intr-unul din astfel de mesaje – lasand la o parte faptul ca din acest mesaj reiese faptul ca o anumita atestare a fost discutata si hotarata (punctul 6) in care prescurtarea OE semnifica Osvald Eksten din cadrul LME – reiese la punctul 9 un lucru care pare ciudat, respectiv faptul ca era foarte important pentru LME ca asa-numitele firme de servicii sa aiba sediul in UE sau SUA. Acest decret este specificat si in Contractul de Mandat, la punctul 1, in care se specifica faptul ca va fi vorba de “companii externe” “cu sediul in afara [Suediei], atat in Uniunea Europeana cat si in Statele Unite ale Americii”. Este greu de imaginat un motiv legitim pentru o astfel de decizie. Din hotararea procesului penal de la pagina 40 observam ca “Elvetia este singura tara cu o confidentialitate bancara foarte bine pusa la punct.”

Ca rezultat al respectivei intalniri, in stransa legatura cu ceea ce se discutase pana atunci, Bengt Forssberg a redactat un document numit Instructiuni Confidentiale si l-a transmit adresantilor pentru care respectivele instructiuni au fost emise.

Ceea ce elimina orice indoiala cu privire la faptul ca LME avea lucruri de ascuns care nu trebuiau sa apara in atentia autoritatilor fiscale, a mass-media sau a auditorilor este continutul pasajelor finale din mesajul intern mai sus amintit:

“Utilizarea contorizarii 2420 ar trebui sa fie incheiata cat mai repede posibil si sa fie inchisa la data de 01.11.1998, inclusiv anulara soldurilor dificil de analizat, deoarece lunile noiembrie si decembrie sunt intotdeauna analizate de catre auditori.”

ALTE PERSOANE ANGAJATE CU EXCEPTIA CELOR MENTIONATI MAI SUS NU AU ACCES LA ACESTE INFORMATII

In plus, un document care intareste ceea ce s-a specificat mai sus este un document confidential pe care Yngve Broberg l-a redactat mult mai tarziu, in august 2000, in care la rubrica Documente noi specifica cum diferite documente trebuie tinute separate unele de altele, in special pentru a evita ca anumite persoane sa isi poata face o imagine clara cu privire la ceea ce se intampla. La rubrica Comentarii, punctul 3, se regasesc anumite comentarii din partea domnului Yngve Broberg care prezinta interes, respectiv faptul ca

platile trebuie sa fie confidentiale, doar pentru persoanele "implicate in tranzactiile respective". La pagina 2 din acest document, s-a crezut ca exista propuneri pentru anumite actiuni care in realitate sunt in totalitate ilegale, respectiv pentru ordinul de a distruge in mod contant anumite inregistrari contabile: "Copiile din Elvetia ar trebui distruse in mod constant. Anumite documente sensibile trebuie distruse imediat ce tranzactia a fost efectuata...". In plus "Toate extrasele de cont sunt distruse trimestrial". Aceasta imagine reprezinta un oarecare raspuns la imaginea pe care LME a incercat sa o creeze in procedura de arbitraj, aceea de victima nevinovata in mainile celor trei mafioti, printre care se afla si Thomas Lundin. In general Thomas Lundin nu a avut nicio informatii cu privire la aceste instructiuni, la ce se intampla in cadrul WCS sau la listele de discutii din toate acele documente confidentiale.

Observatii suplimentare care prezinta interes in documentul prezentat anterior se regasesc la pagina 2, punctul 6, in care Yngve Broberg declara: "Contractul cu agentii este sensibil din simplu motiv ca nu exista in mod oficial." Pagina 1, punctul 2, cum ca Ecrisson nu este expus deoarece acest nume nu apare, in timp ce RR si LON sunt expusi, unde RR inseamna Richard Ritter iar LON inseamna Liss-Olof Nenzell.

Communication Network Investments Ltd. si alte firme

Thomas Lundin sustine ca firmele prezentate in prezenta procedura de arbitraj trebuie considerate ca fiind asa-numite firme de servicii la fel de mult ca restul asa-numitelor firme de servicii. Thomas Lundin sustine in continuare ca aceasta firma era cunoscuta de catre LME. In ceea ce priveste deschiderea contului la Canadian Imperial Banc, Liss-Olof Nenzell a sustinut faptul ca avocatul Ritter a scris la numele de proprietar beneficiar compania LME.

Conform declaratiilor oferite de Liss-Olof Nenzell reiese faptul ca firmele mentionate in dosar au fost create in urma instructiunilor board-ului din Londra, pe motiv ca alte firme de servicii au fost expuse, printre altele, mass-media.

Antoniou Petrescu

Cu privire la continutul audierii domnului Antoniu Petrescu, Thomas Lundin neaga faptul ca Antoniu Petrescu a actionat intr-un mod contrar instructiunilor directe care i-au fost date. Thomas Lundin declara astfel, printre altele, ca circumstantele in care Antoniu Petrescu a deschis conturile pe numele sau si i-a oferit imputernicire totala fiicei sale, au fost in totalitate cu procedurile de deschidere a conturilor, existente la momentul respectiv. Conturile urmau sa fie personale si trebuiau sa includa membri ai familiei, tocmai pentru a nu se putea urmari fluxurile de bani catre LME. Din hotararea procesului penal data de tribunalul din Stockholm se poate afla ca avocatul Ritter a deschis conturi, avandu-l pe tatal sau imputernicit cu drept de semnatura (hotarare, pagina 161 jos si pagina 162 paragraful 2). Chiar si seful teritorial din Oman, Sune Larsson, a primit sume de bani in conturi personale, hotararea procesului penal pagina 31.

Se neaga declaratia conform careia Antoniu Petrescu ar fi dispus in mod ilegal de sumele de bani care apartineau LME, pentru care exista solicitarea de a fi platiti inapoi si chiar au fost platiti inapoi. Lucrurile trebuie prezentate corect in felul urmator:

- a) Antoniu Petrescu a fost contactat de catre LME in timpul anului 2004, cu intrebari privind anumite tranzactii. A fost vizitat, printre altii, de Richard Minogue care la biroul domnului Antoniu Petrescu a verificat documentele si i-a adresat intrebari.
- b) Evaluarea care a durat mult timp a facut ca LME a primit confirmari multumitoare cu privire la intamplarile care ii erau neclare.
- c) In ceea ce priveste anumite sume care se gaseau in doua conturi – nota bene conturi care nu erau inregistrate pe numele domnului Antoniu Petrescu – si care erau “promise” anumitor persoane cu putere de decizie, LME a dorit ca acele sume, in loc sa fie platite respectivelor persoane, sa fie platite catre LME. Antoniu Petrescu a obiectat ca nu poate strica intelegerea deja efectuate si a insistat ca platile sa fie efectuate catre beneficiarii promisi, lucru pe care LME l-a refuzat. Antoniu Petrescu a contactat apoi bancherul Urs Meisterhans, care administra conturile respective, si l-a rugat sa plateasca sumele in cauza catre LME. El insusi a luat din banii proprii aceleasi sume si a platit sumele promise catre beneficiarii in cauza, deoarece el trebuia sa pastreze intelegerea.
- d) In momentul in care Antoniu Petrescu a parasit LME la decizia proprie, si-a pastrat pensia din partea LME si nu s-a efectuat nicio solicitare cu privire la aceste sume din partea LME.
- e) Antoniu Petrescu ia in considerare faptul ca toate acuzațiile complet false din cadrul prezentului procedurii de arbitraj reprezinta o defaimare la adresa lui, lucru pe care il poate intelege.

Antoni Petrescu a adaugat ca in ceea ce priveste platile din conturile aflate pe numele lui si din conturile firmelor in cauza catre conturile domnului Thomas Lundin, toate erau plati legitime catre agenti. Petrescu a avut mai mult sau mai putin contact zilnic cu agentii din Romania si ar fi aflat imediat daca sumele de bani, in loc sa ajunga in conturilor lor, ar fi ajuns in buzunarele domnului Thomas Lundin. Niciunul dintre “beneficiarii finali” nu a efectuat vreo plangere cum ca nu ar fi primit banii. Din aceste lucruri acesta trage concluzia ca Thomas Lundin, din lucrurile pe care el le cunoaste, nu a abuzat niciodata de increderea lui Antoniu Petrescu sau a LME.

Cu privire la agentii din Romania

Antoni Petrescu a fost la inceput agent si a ajuns apoi angajat.

Afacerile in Romania erau efectuate prin intermediul filialei locale, ETR. Aceasta era firma care incheia contracte cu clientii locali, si nu LME. Asa cum a fost mentionat pana acum, astfel de mite, comisioane sau cum doresc altii sa numeasca platile de acest tip au fost utilizate pentru a obtine avantaje. Acesta era in general un sistem administrat de catre organizatia de vanzari din Stockholm care, in principal, lua decizii cu privire la sumele mitelor si de fiecare data avea cunostinta de ele.

Comisioanele agentilor erau canalizate atat pentru Romania cat si pentru Grecia, prin intermediul firmei Intracom. Declaratia LME conform careia nu avea agenti in Romania este in totalitate falsa.

Prescrierea

Marea majoritate a solicitărilor către Thomas Lundin sunt prescriptibile deoarece acesta nu a primit solicitarea în conformitate cu legislația românească. Din acest motiv, înregistrările 11-18 și 21-23 din anexa 3 la cerere oarecum și înregistrările 31-33 din anexa 4 la cerere și în final înregistrările 56-57 din anexa 5 la cerere. Conform legislației românești, persoana care i se înmânează documentele trebuie să semneze de primirea acestora. Acest lucru nu s-a întâmplat. Deoarece părțile nu au specificat explicit în contract că la acesta se va aplica legislația suedeză, doar comisia de arbitraj a decis să aplice legea suedeză în acest dosar, respectiv legea suedeză cu privire la procedura de arbitraj. Însa nu există nicio hotărâre cu privire la faptul că ar trebui să se aplice legislația suedeză în acest caz. Părțile convin asupra faptului că aceasta este o problemă de fond.

În cazul în care un contract de angajare nu specifică clar alegerea legislației – ca aici, se urmează regulamentul UE nr. 593/2008, care se aplică în Suedia, articolul 8, punctul 2, conform căruia contractul va fi analizat conform legislației țării în care angajatul și-a desfășurat activitatea, respectiv România. În cazul în care nu se poate determina o țară, conform punctului 2 din articolul 8, se va aplica legislația țării în care compania angajatului își are sediul. Este de necontestat faptul că Thomas Lundin a fost angajat în respectiva perioadă la compania ERT iar aceasta își are sediul în România.

Răspunsul LME

Pretext

Declarațiile domnului Thomas Lundin cu privire la legăturile cu România ating circumstanțe care nu au importanță în dosar.

Obiecțiunea lui Thomas Lundin la capacitatea insuficientă de exercițiu

Din instituirea WCS reiese cu o claritate dezirabilă că respectivele firme de servicii erau intermediari financiari. Sumele de bani au rămas ale LME până când agentul a fost plătit, cu excepția proporției (de cel mult 1%) care a însemnat comisionul respectivelor firme pentru serviciile de intermediere. Astfel, următoarele lucruri sunt specificate în Contractul de Mandat (Companie principală=LME, Firmele=firmele de servicii)

„Datorită mandatului fiduciar, companiile trebuie să declare doar ceea ce acestea primesc ca și comision pentru serviciile lor. Nici o altă cifră nu va intra în contabilitatea firmelor. Suma brută va fi transferată conform instrucțiunilor Ofiterului pentru un acord final de plăți ale comisioanelor către companiile și persoanelor care au realizat servicii pentru Compania principală. Ca o considerație, firmele de servicii au dreptul de a păstra până la 1% din suma transferată către contul fiduciar de către Compania principală.”

Firma de servicii nu are nici un drept asupra fondurilor (cu excepția comisionului). LME poate oricând să ceară ca aceste sume să fie plătite înapoi, sau – aceasta fiind și ideea – să ordone ca acestea să fie plătite către altcineva. Nu există nici o îndoială că fondurile aparțineau legal companiei LME până când o persoană autorizată din partea LME să dea ordin ca plata să fie executată către un agent.

Thomas Lundin a înțeles greșit sentința procesului penal la care a făcut referire. Aceasta este și a fost mereu perspectiva companiei LME conform căreia transferul de fonduri de la LME către intermediarii financiari nu implică faptul că LME-ul și-a arogat sumele de bani (nu a fost problema de vreun cadou sau de plata vreunui serviciu executat), ci că nu există obligatia evidenței contabilității din cadrul LME pentru transferurile către firmele de servicii mai departe conform instrucțiunilor, ceea ce a fost o problemă fundamentală în delictul evaziunii taxelor. Faptul că aceasta a fost extinderea obligației evidenței

contabilității vizavi de transferul de fonduri de la LME la firmele de servicii și mai departe către agenți așa cum se declara în dosar (și nu proprietarii de drept) arată nu numai descrierea actului de către reclamantul, reiese nu numai din declarațiile procurorului ci și din motivele dosarului.

LME a întâmpinat greutăți în a asimila în totalitate obiecția lui Thomas Lundin conform căreia LME nu trebuie să fie executorul de drept al reclamațiilor. Este imposibil să asociezi obiecția cu descrierea proprie a lui Thomas Lundin asupra circumstanțelor. El susține că de fapt LME a fost pe deplin conștient de conturile în cauză, că toate achitățile care au fost executate de la și spre aceste conturi au avut loc cu aprobarea LME și că aceste transferuri au decurs după instrucțiunile LME. În realitate, scopul principal al obiecției sale este că sumele de bani – care au fost mutate în mod necontestat în cele trei conturi ale sale – au fost folosite pentru promovarea companiei LME și în conformitate cu instrucțiunile primite de la LME.

În încercarea de a susține declarația că de fapt LME nu este executorul de drept al reclamațiilor, sunt citate anumite pasaje din sentința tribunalului la procesul penal, printre altele din prezentarea faptelor care au fost făcute de directorul departamentului economic al LME, Yngve Broberg. Această lucră a fost realizat într-un mod tendentios care induce în eroare. În acest fel, Thomas Lundin introduce un pasaj în care Yngve Broberg declară că de fapt LME nu a avut drepturi de dispoziție asupra conturilor în care fondurile au stat de când compania LME le-a plătit către firmele de servicii. Pentru a potrivi citatul într-un context convenabil, e important a reda ceea ce spune Yngve Broberg pe de o parte în următorul pasaj și pe de altă parte în afirmația care apare imediat după citat (sublinierile sunt ale noastre):

„A fost oare necesar ca Ericsson să ia măsuri în privința contabilității în legătură cu faptul că firmele au plătit agenții de piață? Ceea ce a devenit evident este problema asupra plăților către agenții de piață din partea diferitelor firme de servicii din cadrul concernului Ericsson. Procurorul a declarat că, prin îndeplinirea Contractului Fiduciar, și-a menținut dreptul de a concepe și de a lichida conturile care sunt accesibile firmelor de servicii administrate de către Richard Ritter în cazul în care un asemenea contract exista. Cât despre restul firmelor de servicii, acestea nu au asemenea contracte.

Nu au existat nici obligații, nici drepturi, nici măcar posibilitatea pentru Ericsson de a justifica în evidența contabilă aceste plăți.

Apoi urmează textul citat de către domnul Thomas Lundin. Ceea ce mai spune Yngve Broberg este și faptul că nu ar fi trebuit ca LME să contabilizeze plățile efectuate de firmele de servicii către agenți și că LME nu a avut control direct asupra propriilor sale conturi. O declarație diferită: LME nu a avut niciun drept legal de a instrui banca să plătească cantitatea X către agentul Y, pentru că a existat o altă persoană juridică, firma de servicii, care detinea contul respectiv. Acesta este un fapt. Acest lucru nu înseamnă totuși că Yngve Broberg a fost (sau este) de părere că LME nu avea drept asupra fondurilor. Cum s-a procedat în acest caz nu a fost totuși relevant în procesul penal în care Yngve Broberg și alții au fost dați în judecată pentru acțiuni în care obligațiile contului pentru LME au fost declarate ca fiind încălcate – nimic altceva.

Ceea ce a spus Yngve Broberg în prezentarea faptelor a fost simplul fapt că doar evenimentele de afaceri din LME ar trebui înregistrate în LME. Plata dinspre firma de servicii către agent nu a fost un eveniment de afaceri în cadrul LME și de aceea nu ar trebui înregistrat în LME. Totuși, a fost de fapt LME – și nu firma de servicii – cea care a avut drept asupra fondurilor. Firmele de servicii au înregistrat plățile în numele LME, iar

fondurile ar fi trebuit folosite în modul în care LME decidea. Singura parte din fonduri care aparținea firmelor de servicii era procentul pentru serviciile de intermediere.

Pentru același motiv citează de asemenea Lundin din sentința tribunalului ce cuprinde mărturia lui Richard Ritter (pagina 162 din sentință). Întrebarea se refera la perspectiva sa asupra fondurilor care se găseau într-un așa numit cont de distribuție. Conform sentinței, Richard Ritter a declarat că fondurile aparțineau legal firmelor de servicii și din aceasta declarație domnul Thomas Lundin concluzionează că LME nu are drept de exercițiu față de Thomas Lundin.

La aceasta LME dorește, în primul rând, să sublinieze că audierea lui Richard Ritter s-a ținut în engleză și că relatarea procesului este traducerea tribunalului în suedeză a ceea ce acesta a înțeles că Richard Ritter a spus în engleză, adică într-o altă limbă decât limba maternă, care este germana. Interpretările greșite într-o asemenea situație nu pot fi evitate. Pe de altă parte, LME vrea să atragă atenția asupra faptului că Richard Ritter, la același proces, este comentat în fraza ce precede imediat punctul pe care Thomas Lundin l-a citat – și care a fost omis și de Thomas Lundin – unde reiese mai clar cum vede acesta cazul:

„Richard C. Ritter chiar a afirmat că Ericsson, după ce s-au plătit banii către contul bancar al firmelor de servicii, nu a avut niciun control direct asupra banilor, însă prin acordurile contractuale s-a găsit un fundament pentru a intenta revendicări legale asupra fondurilor.”

Mai departe, Richard Ritter s-a pronunțat și mai clar la interogatoriul din Elvetia din data de 21 mai 2003 avându-l de față printre alții și pe procurorul-șef Lars Carlström. Ar trebui să fie astfel subliniat (pagina 1 din procesul-verbal) că domnului Richard Ritter i-a fost amintit că s-a exprimat la interogatoriu sub obligația penală conform legislației din Elvetia. O audiere a poliției din Elvetia are o altă putere în ceea ce privește responsabilitatea decât din Suedia. Când vine vorba de conținutul audierii, LME vrea să sublinieze în mod special ceea ce Richard Ritter spune la pagina 9, ca răspuns la întrebarea dacă a trimis vreo factură către firmele de servicii pentru activitățile acestora (sublinierile sunt făcute de către LME):

„Nu, nu am trimis nicio factură, pentru că banii aparțineau firmei Ericsson. Nu a fost trimisă nicio factură către firmele de servicii, eu trimiteam o factură internă către Ericsson.”

La pagina 11 Richard Ritter spune următoarele ca răspuns la întrebarea ce înseamnă expresia „Contract Fiduciar”:

„Banii nu trec cu dreptul de proprietate, ci persoana autorizată economic are tot timpul control asupra lor. Contractul Fiduciar reglează tocmai această circumstanță într-un asemenea mod încât Ericsson deține drepturi economice asupra fondurilor, cu excepția onorariului antreprenorului.”

Părerea lui Richard Ritter este de asemenea că LME este autorizat economic să dețină fondurile după ce acestea sunt transferate către firmele de servicii. Părerea lui Richard Ritter este asemenea celei oferite de LME.

În momentul când WCS a fost lichidată, Richard Ritter a avut grijă ca fondurile care au rămas în firmele de servicii administrate de el să fie plătite din nou către LME.

La evaluarea obiecțiunii asupra capacității insuficiente de exercițiu este de asemenea relevantă relația dintre LME și firmele de servicii administrate de către Faye Soubra” după ce contractul dintre cele două părți a fost încheiat.

În ceea ce privește firma de servicii SBDC s-a semnat un contract în care s-a specificat rubrica: „Rezilierea contractului serviciilor de consultanță în marketing”. În contract este stipulat faptul că părțile au ajuns la un acord comun de a termina în același fel „și să transfere fondurile către LME”, mai precis au decis ca restul de 168 784 USD din sumele

de bani transferate de catre LME sa fie platiti inapoi de catre SBDC și ei înșiși au fost plătiți pentru serviciile lor ca intermediari economici.

În același fel se comportă și cea de a doua companie pe care Fayez Soubta și-o permite, anume Omyas. Aici este, dacă este posibil, încă și mai clar stipulat că se pune problema returnării fondurilor disponibile către LME. Contractul între LME și Omyas care reziliaza parteneriatul este încheiat în aceeași zi ca mai sus menționatul contract cu SBDC. În secțiunea principală se specifică „*Omyas a păstrat și păstrează fonduri în numele LME*”. Ceea ce este consimțit este că Omyas ar trebui să returneze aproximativ 7 milioane USD către LME, și ca o ultimă compensație pentru serviciile sale Omyas va putea păstra 1 milion USD.

Contractul ce este încheiat prin acest consimțământ a fost la început semnat între Omyas și o firmă ce se numea Ericsson Marketing & Kommunikations AG. Motivul pentru care se realizează afirmația conform căreia „*Omyas a păstrat și încă păstrează fonduri în numele LME*” este și pentru că LME nu a făcut parte din acest contract de servicii.

Ambele contracte arată că Omyas și SBDC, la fel ca alte firme de servicii, au acționat ca intermediari financiari pentru LME, și arată că fondurile care au fost transferate de la LME către firmele de servicii – spre deosebire de ceea ce a declarat domnul Lundin în dezbaterile legitimității acestora – au aparținut LME. De ce ar trebui altfel ca SBDC și Omyas să returneze surplusul către LME?

Acțiunile autorităților fiscale înainte de înființarea WCS

În ceea ce privește motivul deciziei LME de a înființa WCS, trebuie să se specifice următoarele.

LME a avut în mod tradițional o relație bună cu autoritățile fiscale din Suedia. Faptul că firma și sucursalele sale recurente fac obiectul auditului fiscal, este complet normal și nu este un lucru pe care LME încearcă să-l evite, sau să-l obstrucționeze în vreun fel. Auditurile fiscale sunt un element de zi cu zi în activitatea unei companii de top precum Ericsson.

În timpul celei de a doua jumătăți a anilor 1990 s-a ivit totuși o deteriorare a relației cu autoritățile fiscale. Ceea ce s-a întâmplat a fost pur și simplu că reprezentanții autorităților fiscale au început să arate un interes pentru aflarea informațiilor despre anumiți agenți angajați de LME. Această lucruri s-a întâmplat pentru a putea trimite informații către autoritățile fiscale din țara de origine a agenților. Intenția explicită a acestui lucru era de a putea folosi informațiile la schimb cu autoritățile corespunzătoare din alte țări.

Responsabilul pentru comerț din cadrul LME a estimat că acest lucru urma să împiedice la modul cât se poate de serios și chiar să facă imposibil pentru LME să angajeze sau să mențină relații cu anumiți agenți. Dacă nu se poate garanta anonimatul, agenții nu vor mai fi interesați să lucreze cu LME. Consecința este estimată a fi o degenerare dramatică a puterii de competitivitate a firmei Ericsson.

În urma unui audit fiscal pentru anul fiscal 1996, s-a ridicat problema de către autoritățile fiscale cu privire la plățile către agenți. LME, printre alții, a primit întrebări care necesitau divulgarea informațiilor despre plăți către agenții cu sediul în alte țări. LME nu a vrut să divulge documente despre agenții din alte țări.

În ianuarie 1998, autoritățile au stabilit un nou audit asupra LME. Auditul nu avea drept scop obligațiile fiscale sau drepturile LME de a deduce costurile pentru agenți. Unul dintre scopurile autorităților cu acest audit era acela de a obține informații despre

anumiți agenți din străinătate ai LME și să dezvăluie aceste informații autorităților străine.

Reprezentanții marketingului din LME au considerat aceasta ca o adevărată amenințare împotriva activităților de afaceri ale LME. Îndoielile au devenit reale printr-un document intern făcut de directorul departamentului economic al LME, Bengt Forssberg, din data de 27 Aprilie 1998, la trei zile după ce LME a avut o întâlnire cu contabilii, unde s-a declarat că era în plan dezvăluirea de informații despre un număr de agenți din LME către alte țări. Forssberg scrie printre altele.

„Nu se poate decât constata că, dacă informațiile actuale vor fi divulgate către autoritățile fiscale ale altor țări, sau dacă informațiile din documentele auditului vor ajunge în mâini greșite, acest lucru poate dauna firmei Ericsson mult, pentru a nu spune într-un mod ireparabil.”

Concluzia lui Forssberg este că nu se poate continua să se divulge contracte confidențiale către autorități și că este necesar ca procedurile folosite pentru costuri asemănătoare să fie schimbate.

Acesta este de fapt motivul pentru înființarea WCS. Ceea ce LME vroia să obțină era un sistem în care anonimatul agenților să fie pe cât de mult posibil protejat în același timp în care cererea autorităților asupra conturilor costurilor pentru agenți să poată fi îndeplinită. Se vor citi lucruri împotriva acestui pretext în documente – de obicei documente interne de muncă – pe care Thomas Lundin le-a invocat și care s-au petrecut între primăvara și vara anului 1998.

Thomas Lundin a subliniat un număr de pasaje în documentele trimise în care se arată, după cum se pretinde, că WCS a fost un sistem înființat pentru a ascunde mitele date în străinătate. Imaginea pe care el caută să o construiască este, așa cum s-a arătat mai sus, greșită. Pasajele marcate își au explicația în motivul descris mai sus iar factorul determinant este urmărirea intensă a autorităților după informații despre agenții LME. Într-unul din multe puncte în care Thomas Lundin încearcă să creeze impresia că este ceva suspect cu WCS, sunt menționate următoarele:

„Este evident ceea ce a creat LME. În procesul penal de la pagina 21 procurorul spune clar: „3,4 miliarde de coroane au ajuns în case negre de bani din strainatate pentru a fi transmise către persoane necunoscute.”

Tehnica citatului este necinstită. Ceea ce Thomas Lundin redă este ceea ce procurorul a citat din procesul penal. El evită cu grijă să menționeze că cel ce trebuia să facă declarația, și anume tribunalul, a respins complet aceasta supoziție din perspectiva procurorului. La pagina 199, scrie tribunalul (subliniat de LME):

„Acuzații au explicat că acest sistem dezorientant și complicat al firmelor de servicii a fost înființat pentru a intermedia plata către agenții economici care vroiau să își mențină anonimatul lor și că banii, care până la urmă sunt în conformitate cu sistemul, au fost de asemenea plătiți acestora. Explicațiile par rezonabile. Faptul ca acest lucru se poate asocia cu explicațiile lor este astfel o ipoteză pe care tribunalul trebuie să o cântărească în evaluarea sa. Astfel, tribunalul nu știe, însă presupune în continuare conform ipotezei procurorului că Ericsson a introdus sistemul pentru a folosi banii (spalati) pentru orice, fără a îi înregistra.”

Insinuarea procurorului, despre ce „orice” poate fi vorba, a rămas neprecizată pe toată durata procesului. Oricum se alege să se examineze situația, insinuările lasă să se înțeleagă că acuzații și angajatorul lor (Ericsson) conduc o activitate nereserioasă, sau penală în plus față de ceea ce s-a declarat la proces. Procurorul nu a ales să prezinte o afirmație concretă (de exemplu mita sau profitul economic al Ericsson sau al acuzaților) pentru ca acuzații să o poată combate. În consecință, lipsește o adevărată ipoteză din partea procurorului cu privire la scopul acuzaților în ceea ce privește pretinsa infracțiune. În acest proces apare absența unui motiv convingător pentru a înregistra factori neadevărați precum o slăbiciune evidentă în procesul procurorului.”

Deoarece evaluarea duce lipsă de motivul pentru care banii cheltuiți au fost folosiți, tribunalul județean trebuie să înceapă de la faptul că firmele au intermediat în mod substanțial plăți pentru servicii executate pentru compania din cadrul concernului Ericsson. Această situație este într-adevăr în conformitate cu textul general al facturilor. Astfel, acușărilor le lipsește motivul pentru care facturile sunt neadevărate.”

Motivul pe care domnul Thomas Lundin îl numeste „evident” nu a câștigat încrederea tribunalului în procesul penal după aproximativ 40 de zile de audieri principale.

Beneficii tehnice de contabilitate ale WCS

Motivul pentru care WCS a fost înființată a fost, cum s-a atras atenția și mai devreme, protejarea identității agenților. Înainte de 1998 majoritatea plăților se făceau direct dinspre LME către agenți. În sistemul mai vechi, LME înregistra plățile către agenți într-un așa-numit cont cu numărul 2420. Plățile nu se făceau pe factură, ci, de regulă, pe un document scris de mână întocmit în cea mai mare grabă deoarece deseori era o urgență când agenții trebuia să fie plătiți. Adresele de bănci și alte informații erau din această cauză nu de puține ori incomplete sau greșite, ceea ce ducea la apariția greșelilor în privința plăților. Această situație de a înregistra plățile într-un cont a condus și la faptul că transparența a fost redusă. De exemplu, era foarte greu de verificat ce plăți au fost efectuate în timpul unei anumite perioade. Tranziția la WCS, acolo unde plățile pe factură erau înregistrate provizoriu într-un cont de venituri, însemna un sistem cu o transparență și un control mai mare, în același timp putându-se proteja anonimatul agenților.

Contul UBS cu mai multe conturi

Când se pune problema introducerii contului, LME a examinat chestiunea cu experții elvetieni și a descoperit că nu există nimic care să indice faptul că băncile elvetiene de astăzi ar solicita o scrisoare de introducere de la un angajator pentru a putea deschide un cont.

Thomas Lundin a încercat să sugereze că era o întâmplare obișnuită ca angajații de la Ericsson să aibă conturi bancare care erau de fapt conturile angajatorului și că fondurile de pe aceste conturi erau folosite în beneficiul angajatorului. Acest lucru este greșit. Niciodată nu au existat proceduri în acest sens conform cărora diferiți funcționari de la Ericsson să poată deschide un cont având rudele lor ca proprietari ai contului sau care să aibă drept de semnatura.

Thomas Lundin nu a primit instrucțiuni de a se declara el însuși ca proprietar beneficiar. Așa cum s-a declarat de câteva ori declarat înainte, LME nu știa nici de existența diferitelor sale conturi și nici de conturile actuale din cadrul procesului, deținute de Communications Network, Access Network sau New Mobile (sau contul CARS). Nici măcar aceste firme în sine nu erau cunoscute de către LME.

Este negat faptul că au existat unele instrucțiuni din partea LME de a transforma fondurile în orice altceva decât bani lichizi.

LME nu a efectuat plăți înainte de WCS către contul UBS al domnului Lundin. Plățile la care Thomas Lundin se referă au fost făcute din contul 733.889 al lui Liss-Olof Nenzell în USB fără știrea LME.

LME nu cunoaște instituția „Iseldo Foundation”, care, conform spuselor lui Thomas Lundin, a primit plăți din contul acestuia. Nu există niciun agent cu care LME să fi avut vreun contract. LME nu poate de asemenea declara că o astfel de sumă a fost plătită acestei instituții. LME nu a semnat niciodată vreun contract cu privire la comisioane către sau prin intermediul acestei fundații și nici un a aprobat vreo plată către aceasta.

Pretinsii beneficiarii defintivi ai fondurilor

Este de nedisputat în proces faptul că Thomas Lundin deținea toate cele trei conturi. Acest lucru înseamnă că el –însă nu și, de exemplu, LME- poate să obțină extrase complete de cont de la banca respectivă. Totuși, aceste extrase complete de cont nu au fost arhivate. Cu atât mai puțin a fost depusă în vreo documentație ulterioară a băncii care arată către cine a fost efectuată o anumită plată. Extrasele de cont propuse au fost și ele parțial ascunse.

Documentele pe care Thomas Lundin le-a prezentat nu arată că a dat mită și cu atât mai puțin ce s-a întâmplat cu fondurile LME care au fost vărsate în cele trei conturi ale sale. Se poate nota că unele dintre cele mai mari plăți declarate au avut loc mult după ce Thomas Lundin și-a încheiat serviciul, ceea ce s-a întâmplat incontestabil, la rândul său, în August 2003. Aceasta privește înregistrările care, în sinteza lui Thomas Lundin, sunt desemnate ca 10 și 11, aici se spune că plățile s-au întâmplat pe 26 Februarie 2004, și intrarea 12, aici se spune că plata s-a întâmplat pe 26 Ianuarie 2004.

Prescrierea

Plățile totale către cele trei conturi ale lui Thomas Lundin însumează 7 845 010 USD și 252 840 EUR. Părerea LME este că nicio pretenție cu privire la aceste sume de bani nu este prescriptibilă. Cum e notat deasupra, LME se abține, pentru a simplifica dosarul, de la a face solicitări în ceea ce privește plățile care au fost făcute către unul din conturile domnului Thomas Lundin înainte de 26 August 1999. În data de 26 August 2009, Thomas Lundin este înștiințat prin cererea scrisă de plată mai sus menționată cu privire la sumele în USD și EUR.

După ce Thomas Lundin a clarificat că el neagă faptul că a primit cererea în August 2009, LME a efectuat următoarele. Întreruperea prescrierii s-a efectuat cu privire la cerința LME împotriva lui Lundin prin contactele partenerilor în toamna 2005 și la începutul anului 2006. În felul acesta, se face referire atât la o întâlnire dintre Thomas Lundin și Richard Minogue în Octombrie 2005, cât și la corespondența care a urmat între Thomas Lundin și LME prin intermediul domnului Håkan Matz. Ca urmare a acestei întreruperi de prescriere, nicio parte din suma reclamată nu mai este prescrisă, indiferent dacă Thomas Lundin a primit solicitarea scrisă din partea LME cu privire la plata respectivelor sume din August 2009, sau nu.

LME a oferit un certificat de la un executor judecătoresc profesional. Executorul a certificat faptul că el, la ora 10.28 dimineata, în data de 26 August 2009, i-a transmis domnului Thomas Lundin cererea LME, moment în care acesta și-a declarat identitatea sa de executor judecătoresc. Executorul a acționat ca reprezentant al firmei engleze de servicii de executare, International Legal Network, care a fost angajată de LME. Nu există niciun motiv de îndoială asupra conținutului acelui certificat, transmis de către executorul judecătoresc. LME consideră că prin acest certificat se dovedește faptul că instiintarea a avut loc în data de 26 August 2009. Notificarea s-a efectuat la adresa Aleea Alexandru nr. 32, din București. Lundin a oferit un certificat de la Catalin Scripcaru care declară că el a cumpărat o firmă a lui Thomas Lundin în Aprilie 2009 și că Aleea Alexandru nr.32 este adresa firmei. LME notează în primul rând că Scripcaru este partener administrativ pentru firma Advanced Development în care Thomas Lundin este director. Advanced Development are adresa pe Aleea Alexandru nr.32. În al doilea rând ar trebui notat și că adresa de livrare – respectiv Aleea Alexandru nr.32 – este declarată ca adresă a domnului Lundin pe o factură pe care el însuși a arătat-o la proces. Factura

Carl-Olof Blomqvist a relatat la audiere ca Thomas Lundin la o intalnire din 2001 a negat faptul ca el stia de Communications Network. Chiar Dan Ekman care era prezent la aceasta intalnire, a relatat ca isi aminteste faptul ca Thomas Lundin a negat ca stia despre aceasta firma. Aceste informatii sunt, conform comisiei, capabile sa reduca credibilitatea lui Thomas Lundin cand se pune problema implicarii sale in crearea firmelor offshore. In linii mari, comisia de arbitraj gaseste ca LME a aratat ca atat firmele Access Network, New Mobile, Communications Network, cat si contul CARS au fost firme de servicii in cadrul WCS sau au avut intr-un mod sau altul legatura cu WCS, ca LME nu stia anterior de existenta lor si ca fondurile erau canalizate de la firmele de servicii prin aceste conturi spre conturile detinute de Thomas Lundin.

Mai departe, la proces, LME a reusit sa arate ca platile de la firmele de servicii efectuate spre contul-908 si contul-968, apartineau lui Antoniu Petrescu si ca platile de atunci au fost facute catre conturile personale ale lui Thomas Lundin.

TelworldAG

In urma investigatiei apare ca LME a semnat un contract de agent cu compania cipriota TelworldAG in data de 29 Mai 2001. Compania nu era o firma de servicii si nici nu era parte din WCS. Pana acum a reiesit la proces ca TelworldAG nu a intreprins niciodata vreun serviciu de agent. Declaratia scrisa de la proces clarifica faptul ca platile erau executate din sfera concernului Ericsson catre TelworldAG si ca de acolo fondurile mergeau mai departe catre contul UBS al lui Thomas Lundin, contul Benestad si contul AIG, totul cu suma pe care LME o decidea.

Problematica lipsei capacitatii de exercitiu pentru LME

Obiectia principala a lui Thomas Lundin este ca LME nu e posesorul sumelor de bani care s-au solicitat in procedura de arbitraj. Thomas Lundin se refera la faptul ca niciun transfer de fonduri catre conturile lui Thomas Lundin nu s-a efectuat de la vreun cont ce apartine de LME motiv pentru care LME nu are niciun drept de a cere acesti bani lui Thomas Lundin, pentru folosul persoanelor fizice sau juridice sau pentru propriul folos, in modul in care efectuat in procedura de arbitraj.

Ca sprijin la ideea sa, Thomas Lundin a invocat informatii pe care reprezentantul LME le-a dat in timpul procesului penal de Tribunalul din Stockholm, informatii care sunt redade prin citarea declaratiilor din hotarare ale lui Yngve Broberg si Richard Ritter. LME crede ca acele extrase din hotarare sunt inselatoare prin faptul ca declaratiile nu sunt expuse in totalitate si ca procesul penal nu urmareste problematica proprietatii civile ci magnitudinea obligatiilor contabilitatii vizavi de transferul fondurilor de la LME catre firmele de servicii si mai departe catre agenti. Yngve Broberg la audierea in fata comisiei de arbitraj a confirmat intelegerea conform careia fondurile transferate apartineau LME. Era, conform acestuia, „evident ca acestea erau fondurile care apartineau LME”. Pana si Richard Ritter a declarat din partea lui ca fondurile apartineau LME in sens juridic si nu firmelor de servicii. Richard Ritter a adaugat ca fondurile care nu erau impartite firmelor de servicii sau altor conturi, erau platite inapoi catre LME.

In ceea ce priveste fondurile care s-au gasit in conturile firmelor offshore si CARS, Thomas Lundin se indoieste ca acestea aparțineau LME. In continuare, Thomas Lundin pune la indoiala faptul ca LME poate sa revendice fondurile care provin din contul-908 si contul-968 ale lui Antoniu Petrescu.

acceptate. Ideea este că Thomas Lundin nu a remarcat acuratețea tranzacțiilor și suma pe care LME a raportat-o. Comisia va analiza câteva dintre aceste probleme.

Rolul firmelor de servicii ca intermediari

Directorul departamentului economic, Yngve Broberg, a relatat motivele înființării WCS și rolul firmelor de servicii conform următoarelor. Este adevărat că LME a declarat că autoritățile suedeze fiscale, în conexiune cu auditul fiscal din 1998, au vrut să aibă acces la documentele despre agenții străini cu scopul de a le preda, ca schimb de informații, către autoritățile țărilor străine respective. Aceasta a fost problematic pentru LME deoarece în contractul cu agenții era menționată clauza confidențialității care nu putea fi îmbinată cu dorințele autorităților. Acesta a fost motivul pentru care LME a decis ca este nevoie să creeze o nouă procedură pentru efectuarea plăților către agenți, căci nu se știa sigur dacă acordul de confidențialitate putea fi menținut în alte țări. Înființarea WCS nu a avut de a face cu problemele fiscale, ci întreaga idee fundamentală a fost clauza de confidențialitate în legătură cu agenții angajați. Aceasta clauza de discreție a fost și motivul pentru care el a dat instrucțiuni de distrugere a copiilor documentelor. Nu exista motiv pentru a avea respectivele documente răspândite în organizație. Intenția era ca doar un grup destul de mic din cadrul LME să știe de existența WCS.

Yngve Broberg a relatat de asemenea despre rolul puternic pe care l-a avut Olof Nenzell și că acesta era persoana de contact a LME pentru Richard Ritter. Liss-Olof Nanzell a fost acela care a coordonat WCS și oferea instrucțiuni lui Richard Ritter.

Richard Ritter a relatat detaliat despre rolul său în cadrul WCS, despre firmele de servicii, despre relația sa cu Liss-Olof Nenzell, Thomas Lundin și Antoniu Petrescu dar și despre cunoștințele sale cu privire la apariția firmelor offshore și CARS. Richard Ritter a declarat, printre altele, că Liss-Olof Nenzell i-a dat instrucțiuni și că deseori el era cel care decidea de la care companie se executau plățile către agenți, însă că, de asemenea, acesta era un lucru pe care îl discuta cu Liss-Olof Nenzell. El a relatat mai departe despre cum Liss-Olof Nenzell l-a introdus pe Antoniu Petrescu și că Antoniu Petrescu la rândul său a ajuns să îl introducă pe Thomas Lundin lui Richard Ritter.

Thomas Lundin se referă la alte circumstanțe care ar trebui să indice faptul că sistemul WCS avea alte motive nelegitime. În această chestiune s-a exprimat chiar și Liss-Olof Nenzell. A declarat sub jurământ la procesul de la judecătoria din Stockholm următoarele. În cadrul unei întâlniri de la sediul Ericsson din Octombrie 2000, a primit instrucțiuni să distrugă toate documentele pe care le avea în biroul său din Zurich. La întâlnire au participat, printre alții, juristul principal Carl-Olof Blomqvist și Yngve Broberg. Următoarea zi a călătorit la Zurich și a îndeplinit ordinul. A salvat doar documentele originale, care erau ținute în seif. Aceste documente se găsesc astăzi în custodie. El nu a ales să înmâneze documentele către LME.

Carl-Olof Blomqvist a relatat, de asemenea sub jurământ, că Liss-Olof Nenzell a fost chemat la întâlnirea de la sediu în Octombrie 2000. Înainte de întâlnire Liss-Olof Nenzell a precizat că el nu a vrut să vină la sediu și a întâmpinat în plus piedici pentru ca trebuia să meargă la Londra. LME a pus să fie urmărit, lucru ce a arătat că el a mers într-adevăr la Londra, însă de acolo a mers mai departe la Zurich și înapoi la Londra din nou. Apoi au avut o întâlnire în orașul natal al lui Blomqvist, la care a participat Yngve Broberg. Nu este adevărat că el i-a cerut lui Liss-Olof Nenzell să distrugă documentele; din contră, i-a cerut să îi arate documentele existente.

Dan Ekman, ofiter corporate din cadrul LME, a relatat la această parte, sub jurământ, despre Carl-Olof Blomqvist la o întâlnire cu avocatul Heinz Schild în Octombrie 2001, când s-a enervat și a spus că Liss-Olof Nenzell a mințit când a afirmat că lui i s-a ordonat să distrugă documentele.

Conform evaluării realizate de către comisia de arbitraj, investigația nu a aratat faptul că Olof Nenzell a primit instrucțiuni de a distruge documentele asociate cu WCS. Această evaluare a fost făcută chiar cu luarea în considerare a documentului cu notițele de la întâlnire, făcute de avocatul Heinz Schild, pe care Thomas Lundin le-a invocat la proces. Mai degrabă investigația vorbește cu hotărâre de faptul că WCS a fost creat din motivele date de LME și că firmele de servicii au intermediat banii care aparțineau LME.

LME a evidențiat de asemenea exprimarea din Contractul de Mandat pe care compania l-a semnat cu Richard Ritter, în care firma de servicii este identificată ca un adevărat intermediar economic și în care se spune că LME va fi menționat ca proprietar beneficiar pentru plățile efectuate. LME a făcut referire la contractul de încheiere semnat între LME și firmele de servicii Omyas și SBDC conform căruia aceste firme au plătit fondurile înapoi, care nu au fost exploatate în activitatea intermediării.

Comisia de arbitraj găsește că LME a arătat faptul că firmele de servicii trebuiau să funcționeze ca intermediari economici și că fondurile pe care firmele le-au intermediat aparțin LME.

Firmele offshore, CARS precum și contul-908 și contul-968

În ceea ce privește „firmele offshore”, Thomas Lundin susține că acestea trebuie văzute ca firme de servicii în sensul oferit de actualul dosar. În declarația scrisă a lui Antoniu Peterscu rezultă că Access Network, New Mobile, Communications Network și CARS au făcut parte din WCS. Liss-Olof Nenzell a oferit într-o declarație informații contradictorii. În cadrul audierii în fața tribunalului, Liss-Olof Nenzell a susținut că nu își amintește să fi făcut parte din Access Network, New Mobile sau la CARS. În ceea ce privește Communications Network, Nenzell a afirmat că acesta era o companie din cadrul WCS. El a relatat mai departe că nu știa de ce el însuși a fost desemnat ca fiind proprietar beneficiar sau de ce este numit ca având drept de semnatura.

Până în prezent, această companie nu a fost găsită ca fiind o „firmă de servicii” reală cu care LME sa fi semnat vreun contract, lucru susținut și de informațiile primite de la Richard Ritter, Yngve Broberg și Håkan Matz.

La audiere, Richard Ritter a spus că Communications Network nu era o firmă de servicii. Acesta a afirmat mai departe că nu a fost implicat în crearea firmei Communications Network, dar că această companie era în mod evident o așa numită firmă offshore.

Yngve Broberg a declarat că aceasta firmă a intrat prima dată în atenția LME în momentul în care LME a devenit conștientă de apariția firmelor Access Network, New Mobile și Communications Network. Håkan Matz a declarat că LME știa cu ce firme de servicii s-a lucrat și că firmele Access Network, New Mobile și Communications Network nu se numarau printre acestea.

La proces s-a aratat că Thomas Lundin avea drept de semnatura asupra tuturor conturilor care aparțineau firmelor offshore (inclusiv contul CARS) și că el în general era desemnat ca fiind proprietar beneficiar și semna documentele acestor conturi. La proces, Thomas Lundin nu a putut să dea explicații clare despre implicarea sa în aceste conturi.

are data de 17 Decembrie 2010. Se crede astfel ca domnul Thomas Lundin a primit și că a plătit factura. Antreprenorul lui Thomas Lundin este de asemenea trecut într-o factură pe această adresă unde se certifică faptul ca s-a realizat notificarea – și nu la a doua adresă unde se crede că LME l-ar fi căutat pe Thomas Lundin.

Ceea ce a fost spus arată că nu există motiv să ne îndoim de certificatul oferit de executorul judecătoresc al LME.

LME neaga faptul că problema prescrierii va fi evaluată în conformitate cu legea românească. Prescrierea este o problemă materială și legea suedeză se aplica acestei dispute. Pentru ca o acțiune juridică să aibă un efect de întrerupere a prescrierii, trebuie ca pledoaria să fi ajuns la destinatarul în cauză (a se vedea de exemplu Lindskog, Preskription, 2002, pag 284).

O acțiune juridică care să necesite ca destinatarul să semneze confirmarea că el a primit documentele nu există în dreptul suedez. Faptul că o asemenea acțiune formală se află lângă o înștiințare a unei citații în conformitate cu echivalentul românesc al Codului Procedurii Judiciare este lipsit de orice relevanță într-un proces juridic.

MOTIVE

Per ansamblu

Pentru început, se constată că comisia de arbitraj, printr-o decizie din data de 31 Mai 2011, a găsit că LME este partea cu care Thomas Lundin a încheiat Contractul de prestare servicii în strainătate.

În dosar este important modul în care se evaluează informația dată de părțile procesului, în ceea ce privește Worldwide Communications Scheme (WCS), printre altele, despre scopul plăților către agenți, despre rolul pe care Liss-Olof Nenzell l-a avut, despre instituirea firmelor de servicii, despre ce statut au avut acestea numitele firme offshore și despre contul CARS.

LME a prezentat în dosar o dovadă scrisă detaliată. În acea dovadă se găsește o mare parte din informații ce derivă din conturile bancare din Elveția, de unde LME a primit, în mare parte, informații de la procurorul elvetian. Aceste informații sunt de o așa natură încât ar putea fi cu greu prezentate în contextul unui proces al acestei lupte, pentru că, în mare parte, ar fi beneficiat de confidențialitatea băncii.

Dincolo de dovada scrisă, LME a invocat audierea cu directorul departamentului economic, Yngve Broberg, fostul jurist șef Carl-Olof Blomqvist, juristul firmei Håkan Matz, ofițerul corporativ anterior Dan Ekman și avocatul elvetian Richard Ritter, persoane care într-o anumită măsură au putut oferi informații detaliate în sprijinul declarației LME.

Thomas Lundin a prezentat anumite dovezi scrise precum și audierea cu el însuși, cu fostul angajat al LME Olof Nenzell dar și cu bancherul din Elveția Urs Meisterhans.

Thomas Lundin a înmănat informații generale deținute despre cultura mitei din România și de asemenea a declarat că LME a avut totală cunoștință de cauză despre acea circumstanță și de asemenea a sancționat-o. Conform expunerii menționate, atât declarațiile lui Thomas Lundin cât și ale lui Liss-Olof Nenzell, în diferite aspecte, au demonstrat inconsecvențe și contradicții. Într-o anumită măsură, Thomas Lundin a întâmpinat greutate în a da explicații.

Aprecierea generală a comisiei de arbitraj este că LME a arătat în dosar că descrierea companiei cu privire la progresul evenimentelor actuale, începând cu înființarea WCS, și până când plățile au fost făcute către conturile lui Thomas Lundin, în esență, vor fi

În cazul fondurilor care vin de la TelworldAG, Thomas Lundin a declarat că LME nu are dreptul să ceară plata deoarece TelworldAG nu a facturat LME, ci alte companii din cadrul concernului Ericsson.

Cum s-a constatat și mai devreme, fondurile, pe care LME le-a transferat către firmele de servicii și care au fost intermediare de acesta, aparțineau LME. O parte din aceste fonduri a trecut în posesia firmelor offshore, CARS dar și în contul-908 și contul-968. De aici, fondurile au fost transferate către conturile lui Thomas Lundin, printre altele, pentru îndeplinirea scopurilor arătate de LME. Comisia de arbitraj găsește că nu există deficiența în capacitatea de exercițiu în cazul fondurilor pe care Thomas Lundin le-a primit și le-a stăpânit fără să aibă dreptul la acest lucru.

În ceea ce privește TelworldAG, comisia afirmă următoarele. Este bineînțeles corect faptul că facturile de la TelworldAG sunt adresate către alte companii din cadrul concernului Ericsson decât LME. Însă prin faptul că LME invocă mărturii scrise reiese în mod clar că în extrasele de cont ale TelworldAG vin plăți făcute, corespunzătoare facturilor, de la „Telefon AB L M Ericsson”, anume LME. Astfel, tribunalul consideră că LME a arătat că fondurile aparțin LME care de asemenea, în acest context, au fost canalizate prin companii pentru ca în final să ajungă în conturile ce aparțin lui Thomas Lundin.

În această parte se găsesc informațiile din mărturiile lui Dan Ekman. Dan Ekman a relatat că el cu o ocazie, probabil în anul 2002, l-a sunat pe Thomas Lundin și l-a întrebat despre TelworldAG, la care Thomas Lundin a întrebat ce treabă are Dan Ekman cu această chestiune. Thomas Lundin însuși a spus că aceste informații nu sunt corecte și că nu a avut niciodată o asemenea discuție cu Dan Ekman.

Dan Ekman a raportat aceste informații în mod spontan în timpul audierii marorilor, și în ciuda catorva semne de întrebări din jurul informațiilor sale, el le-a susținut într-un mod credibil. Tribunalul și-a pus încrederea în informațiile conform cărora Thomas Lundin s-a exprimat aproximativ așa cum a declarat Dan Ekman. O asemenea declarație nu coincide cu statutul lui Thomas Lundin de la proces, conform căruia el nu a fost implicat în TelworldAG.

LME a fost astfel posesorul sumelor de bani care s-au menționat în dosar. Contestatia lui Thomas Lundin ca acțiunea trebuie demisă pe motiv de deficiența a capacității de exercițiu trebuie în consecință lăsată fără aprobare.

Despre conturile lui Thomas Lundin

Thomas Lundin a susținut că transferurile care s-au efectuat în conturile deschise în numele său s-au întâmplat fără participarea sa și în conformitate cu o procedură care îi era cunoscută de LME și acceptată de companie. În continuare, el contestă că a primit sau că a dispus de aceste sume de bani fără știința LME. Nici macar nu spune că a pastrat fondurile pentru el însuși, sau pentru apropiați.

Un sprijin mai pronunțat în investigație este faptul că era un lucru obișnuit în cadrul LME ca angajații să aibă conturi pe nume proprii însă pentru avantajul LME. Dan Ekman a declarat în această chestiune că nu a auzit niciodată vorbindu-se despre așa ceva. Yngve Broberg a relatat că după colapsul blocului estic a reieșit că angajații puteau fi investiți cu cheltuieli marunte, pentru că în anumite cazuri plățile trebuia să fie efectuate în valută forte. Ceva mai concret care să sprijine faptul că ar fi trebuit să apară conturi care să corespundă cu cele ale lui Thomas Lundin a fost că acesta nu a amintit la proces de trei conturi actuale. Investigația nu oferă nici macar suport în privința lui Thomas Lundin

care ar fi trebuit să îi fie cerut de către LME în vreo formă sau alta (de exemplu, a conducerii în acea filială ETR) să deschidă conturile. Din contra, conexiunile dintre membrii familiei și informațiile lui Thomas Lundin despre venitul propriu, investițiile în acțiuni și titluri valorice raportate în urma contactelor cu funcționarii bancii, arată în mod clar că era o problemă a conturilor care au fost folosite pentru uzul personal de către Thomas Lundin.

Thomas Lundin a dat el însuși în mai multe privințe răspunsuri vagi și neprecise la întrebări care priveau conturile actuale (contul UBS, Benestad și AIG). Astfel, el a declarat că el „crede” că nu a plătit facturi private din contul UBS. El a mai declarat că a realizat în retrospectivă că a fost „naiv” să dea rudelor puteri depline de a deschide conturi și că era doar în legătură cu acea dispută de care el însuși a ajuns să se îndoiască de ce ar fi trebuit să fie conturi personale. El a pronunțat de asemenea că nu s-a uitat cu grijă pe documente în legătură cu semnăturile din timpul vizitei de la bancă. La întrebarea de ce a declarat venituri personale mari, el a răspuns că a încercat să fie deștept, că sumele specificate au răspuns la fluxurile anticipate de numerar și că a fost un pretext pentru ca el să apară ca o persoană bogată.

Deși Thomas Lundin a declarat că banii de pe conturile personale erau ale lui numai în sens tehnic deoarece aceștia erau destinați pentru plățile de mită, tot el a declarat în timpul ultimei întâlniri ca o parte din acele fonduri, care se găseau în conturi, încă îi mai aparțineau. El a relatat că a investit în acțiuni atâta timp cât a fost în Danemarca și că a fost lăsat de directorul său Göran Uvner să transfere fonduri în contul USB. Aceasta estimare a raportat-o însuși Thomas Lundin când a fost întrebat despre tranzacțiile care s-au arătat a se fi versat către contul UBS. La întrebarea de ce în istoricul clientilor din contul UBS se găsesc informații despre achiziții de mobilă, Thomas Lundin a declarat la audierea finală că era un mod de a ascunde plățile de mită către o iubită a unui angajat al securității.

Tribunalul nu a găsit suport pentru opoziția lui Thomas Lundin despre faptul că respectivele conturi erau înființate cu știința LME, sau conform unei proceduri valide și să nu fie luate în considerare.

Thomas Lundin a declarat la proces extrasele de cont care, conform acestuia, arată că plățile s-au efectuat din conturile lui cu scopul de a plăti mită. Extrasele sunt incomplete. Informațiile contului nu prevăd cui ar fi trebuit să îi se efectueze plățile. Evaluarea tribunalului este că Thomas Lundin nu a putut probabil să direcționeze fondurile din conturi spre platirea mitelor. În timpul ultimei audieri, Thomas Lundin a declarat de asemenea că nu au fost doar fondurile companiei Ericsson cele care s-au găsit în conturi, ci existau și bani care nu aparțineau LME. După spusele lui Thomas Lundin, existau fonduri din afaceri care nu erau ale firmei Ericsson, de exemplu, erau bani pe cont chiar de la compania norvegiană Kongsberg.

În privința informațiilor lui Thomas Lundin despre plățile către Iseldo Foundation de care și Urs Meisterhans a amintit la audierea sa, comisia spune că aceste informații cu privire la solicitările LME apar ca a fi prea generale pentru a putea fi folosite ca fundament pentru niste decizii concrete.

În acest context, comisia de arbitraj găsește de asemenea un motiv pentru care să considere că Thomas Lundin însuși a emfazățat rolul său sau ca cel din compania ERT prin care trebuia să supravegheze ca procedurile sunt respectate, în timp ce Antoniu Petrescu era cel ce era bun la găsirea afacerilor. Este greu pentru comisie să înțeleagă de ce

Thomas Lundin intampina greutatea în a ține separate fondurile private de fondurile ce aparțineau LME în conturile actuale. În această privință este de asemenea greu să se găsească credibilitate în declarația lui Thomas Lundin, conform căreia el a fost naiv și nu știa exact despre ce era vorba pe hârtii când conturile au fost deschise.

În concluzie, comisia, în urma celor declarate mai sus, înțelege că trebuie să fie dovedit că Thomas Lundin a participat fără știința LME la transferuri. Thomas Lundin a participat și a dispus de fondurile deținute de LME fără știința LME și fără să aibă vreun drept asupra fondurilor. Că Thomas Lundin a participat la transferurile acestea, comisia susține că reiese în mod evident din dovezile adunate care au fost prezentate la proces.

Mai departe, comisia găsește că nu există suport pentru dovezile invocate conform cărora sumele reclamate au fost folosite pentru mita cu aprobarea LME într-un fel care ar fi trebuit să fie în avantajul LME. Nici măcar Thomas Lundin nu a declarat motivul pentru care ar trebui să fie îndreptățit la un avantaj pentru plățile reclamate către o a treia persoană. Comisia lasă în consecință obiecția neglijată. Conform comisiei, LME a arătat că a suferit o pagubă ce ar trebui compensată.

Problematica prescrierii

Conform evaluării făcute de comisie mai sus, Thomas Lundin ar trebui astfel să aibă obligația de a înapoia sumele cerute de LME la proces. Thomas Lundin a declarat totuși că cererea de la proces este prescriptibilă.

Thomas Lundin a susținut că a primit o parte din cerințele LME în primul rând prin transmiterea cererii cu privire la procedura de arbitraj din data de 2 septembrie 2010. LME la rândul său a declarat că Thomas Lundin a transmis cerințele de plată în data de 26 august 2009. LME a susținut în continuare că întreruperea prescrierilor a decurs prin contactele dintre parteneri în decursul toamnei anului 2005 și începutul anului 2006.

Comisia de arbitraj face următoarea evaluare:

Cu privire la întreruperea prescrierilor între toamna anului 2005 și începutul anului 2006 LME a adus dovezi atât pentru întâlnirea dintre Thomas Lundin și auditorul intern al LME, Richard Minogue, cât și pentru contactul prin mail între Thomas Lundin și Håkan Matz. O dovadă mai detaliată despre întâlnirea dintre Thomas Lundin și Richard Minogue precum și ce s-a spus cu această ocazie nu s-a amintit la proces. În ceea ce privește corespondența prin mail, se poate constata că Håkan Matz i-a impus lui Thomas Lundin să declare fondurile care au ajuns în conturile deținute de Lundin. Într-unul din mesaje Håkan Matz indică faptul că LME nu a avut motiv pe moment să creadă altceva decât că fondurile erau folosite în totalitate în acțiunile companiei Ericsson, însă se vroia o declarație detaliată.

Un punct de plecare pentru că o acțiune infaptuită fără proceduri legale să aibă ca efect o întrerupere a prescrierii este că acțiunea să poate fi caracterizată de o solicitare sau de un avertisment în privința unei creanțe. Există o anumită cerință pentru clarificare asupra poziției creditorului în cererea sa (vezi „Lindskog”, „Preskription”, pag 291). Conform comisiei există o îndoială dacă corespondența prin mail chiar poate să continue o cerere clară din partea LME către Thomas Lundin. În orice caz, cererea nu poate fi stabilită într-un mod clar, legal pentru a fi considerată că fiind o întrerupere de prescrierii.

Comisia de arbitraj nu acceptă astfel că întreruperea prescrierii să fie considerată că având loc în toamna anului 2005 sau la începutul anului 2006. Comisia trece acum la întrebarea dacă Thomas Lundin poate fi considerat că a îndeplinit cerințele plății în data de 26 august 2009.

LME a invocat un certificat de la un exxecutor judecatoresc care a actionat la ordinele unei firme engleze de servicii. Seriviciul trebuie sa se fi intamplat la adresa Aleea Alexandru nr. 32 in Bucuresti.

Thomas Lundin a declarat la audiere ca nu a primit documentele inainte de 2 septembrie 2010. El a mai declarat ca nu s-a folosit de adresele date si, printre altele, a invocat un certificat din partea lui Catalin Scripcaru. Conform evaluarii comisiei, credibilitatea lui Thomas Lundin din aceste informatii poate fi puternic pusa la indoiala. Din investigatia de la proces a reiesit ca Thomas Lundin are relatii comerciale stranse cu Scripcaru si ca Thomas Lundin, in alt context, a folosit adresa actuala ca o adresa care are legatura cu el insusi. Tribunalul nu a gasit suport in investigatie pentru faptul ca executorul judecatoresc ar fi trebuit sa aiba un motiv pentru a transmite acest certificat in mod fals, comisia de arbitraj sustinand ca LME a dovedit ca acest serviciu s-a intamplat in data de 26 august 2009.

Thomas Lundin a declarat in plus ca, deoarece serviciul nu s-a intamplat prin faptul ca Thomas Lundin nu a scris personal documentul notificarii, serviciul nu s-a intamplat in felul corect conform legii romanesti. LME a contestat ca legea romaneasca nu e aplicabila.

Comisia de arbitraj face in continuare urmatoarea evaluare:

Deciziile cu privire la prescriere sunt interpretate ca reguli de baza si astfel aceeaasi lege in general trebuie aplicata atat pe prescriere ca si pe conditiile legii in general. La proces intre parteneri exista o clauza arbitrara cu urmatorul inteles:

Daca intelegerea privind interpretarea si aplicarea Contractului si a GCE nu poate fi solutionata prin negocierea dintre companie si angajat, atunci trebuie facut recurs la comisia de arbitraj din Suedia pentru judecarea in concordanta cu legislatia suedeza. Compania va acoperi costurile procedurilor judiciare arbitrare.

Intrebarea actuala din cadrul procesului este daca formularea clauzei arbitrare contine o problema de alegere in privinta legalitatii de procedura si de autonomie. Tribunalul gaseste ca este mai la indemana a interpreta clauza arbitrara in asemenea fel deoarece pe de o parte aceasta se refera la regulile de procedura suedeza prin citatul „trebuie facut recurs la comisia de arbitraj din Suedia”, iar pe de alta parte aceasta se refera la accesul la dreptul autonom suedez prin afirmatia „pentru adjudecarea in concordanta cu legislatia suedeza”. Ca sprijin al acestei interpretari poate fi citat, in conformitate cu ceea ce LME a declarat, ca opusul trebuie sa poata face referire la faptul ca o multitudine de legi din alte tari ar putea ajunge sa fie aplicate prin prisma autonomiei, dificultate care poate sa fi fost de fapt intentia atunci cand clauza a fost formulata. Ar trebui in acest context sa fie notat ceea ce este stipulat in regulile arbitrajului pentru Institutul de Arbitraj din cadrul Camerei de Comert din Stockholm unde la pag 22 se stipuleaza ca referintele partenerilor catre o lege a unei anumite tari trebuie sa fie considerata a fi o interpretare a dreptului autonom a acelei tari si nu sa faca referire la reguli de alegere.

In concluzie, comisia de arbitraj intelege ca este dovedit faptul ca Thomas Lundin, in data de 26 august 2009 a primit intr-un mod corect cererea de plata. Semnificatia acestei concluzii este ca nicio cerinta facuta in legatura cu procesul nu este prescisa.

Calcularea dobanzilor

Comisia de arbitraj a considerat ca Thomas Lundin a fost implicat in mod nelegitim fara stiinta LME in transferul fondurilor ce corespund sumelor pentru care LME le-a solicitat in dosar. Actiunile lui Thomas Lundin trebuie de asemenea, precum a declarat si LME, evaluate ca fiind de natura penala. Actiunile pe care Thomas Lundin le-a intreprins au

fost acoperite cel puțin de elementele constitutive ale infracțiunii de posesie ilicită. LME are astfel dreptul la rata bancară în conformitate cu al cincilea paragraf din legea dobânzilor, din momentul în care dauna a fost înfaptuită, ceea ce în proces a fost calculat ca ziua în care s-a executat ultimul transfer, anume pe 9 octombrie 2002.

Cheltuielile de judecată

Finalul procesului implică faptul că LME a câștigat pe deplin procesul intentat. În conformitate cu „Contractul de prestări servicii în străinătate” dintre cele două părți și clauza arbitrării speciale care sunt prevăzute conform „GCE” reiese faptul că LME „va acoperi procedurile judiciare de arbitraj”. Într-o ediție mai recentă a CGE, afirmația de mai sus a fost completată cu următoarea afirmație: „Fiecare parte plătește pentru propria sa reprezentare legală”.

Partile sunt de acord că mai vechiul termen al clauzei arbitrării să fie aplicabil în cazul actual. LME, la rândul său, a declarat că această clauză se referă la faptul că LME s-a angajat pentru a răspunde de costurile pentru procedura de arbitraj, adică, în primul rând, costurile pentru onorariul comisiei de arbitraj. LME a pretins că această circumstanță este valabilă în conformitate atât cu vechea, cât și cu noua clauză arbitrării și că noul înscris trebuie interpretat doar ca o clarificare a ceea ce era în trecut valabil.

Thomas Lundin, la rândul său, a declarat că această clauză în formularea sa mai veche și validă în proces este interpretată ca LME să suporte toate costurile procesului, cu alte cuvinte o obligație a LME de a plăti indiferent de finalul procesului, atât costurile proprii cât și cele ale părții oponente, dar și pentru celelalte cheltuieli din cadrul procedurii de arbitraj. În conformitate cu Thomas Lundin, clauza va fi interpretată în acest fel, mai ales în lumina noii clauze care, din contra, în mod expres declară că fiecare parte își suportă propriile cheltuieli.

Comisia de arbitraj face următoarea evaluare.

Fără alte dovezi nu e posibil să se traga concluzii sigure despre cum ar trebui interpretată noua clauză arbitrării. Argumentul poate fi atât punctul de vedere conform căruia este o problemă de clarificare, cât și faptul că aceasta, din contra, arată că regulile se referă la o nouă circumstanță. În această situație, comisia consideră să înceapă cu referința la o interpretare mai literară a clauzei. Afirmația „să acopere costurile procedurilor arbitrării judiciare” amintește conform punctului de vedere al comisiei de faptul că intenția era de a regla costurile pentru procedura de arbitraj și nu de a regla problematica responsabilității cheltuielilor părților (mai ales costurile reprezentanților). Deoarece o asemenea interpretare în conformitate cu hotărârea comisiei de arbitraj îndeplinește principiile generale pentru modul în care sunt reglate costurile reprezentanților, ar trebui ca interpretarea să fie adăugată ca fundament pentru modul în care ar trebui să fie acum lucrurile evaluate.

Comisia consideră astfel că LME, în conformitate cu clauza arbitrării este obligată să plătească pentru procedura de arbitraj, cu alte cuvinte onorariul pentru membrii tribunalului și cheltuielile locale aferente ultimei audieri, însă regulamentul pentru responsabilitatea costurilor părților ar putea urma principiile generale. Principiile generale înseamnă că partea necâștigătoare să ramburseze celeilalte părți compensații rezonabile. În plus, partea necâștigătoare va plăti pentru propriile sale cheltuieli.

La proces, LME a cerut despăgubiri în valoare de 2 703 189 coroane, dintre care 2 675 000 coroane pentru taxele reprezentanților. Ținând cont de complexitatea procesului, prin amplă investigație și de asemenea prin înregistrarea calibrului pretenției de despăgubire

asa cum a fost prezentata de Thomas Lundin, comisia de arbitraj este de parere ca solicitarea despagubirilor de catre LME este legitima.

HOTARARE

1. Comisia de arbitraj il obliga pe Thomas Lundin sa plateasca companiei telefonice pe actiuni LM Ericsson (companie publica) suma de 7 119 110 USD si 252 840 EUR plus dobanzile sumei in conformitate cu art. 4, paragraful al cincilea si art. 6 din legea dobanzilor incepand cu data de 9 octombrie 2002 pana cand plata va fi efectuata plata.
2. Thomas Lundin va plati companiei telefonice pe actiuni LM Ericsson (companie publica) cheltuielile de judecata din cadrul procesului de arbitraj cu o suma de 2 703 189 coroane plus dobanda aferenta sumei in conformitate cu art. 6 din legea dobanzilor, incepand cu data de 5 aprilie 2012 pana cand plata va fi efectuata.
3. Compania telefonica pe actiuni LM Ericsson (companie publica) va plati onorariul comisiei de arbitraj in valoare de 780 000 coroane catre Martin Holmgren si 725 000 coroane, dintre care 580 000 coroane ca onorariu si 145 000 coroane ca TVA la onorariu atat catre Ingvar Gunnarson cat si catre Anders Fernlund. La taxa catre Martin Holmgren, compania telefonica pe actiuni LM Ericsson (companie publica) va plati cotizatii sociale conform legislatiei.
4. Compania telefonica pe actiuni Ericsson (companie publica) va plati firmei de avocatura Nova AB suma de 43 750 coroane pentru onorariu dintre care 8 750 reprezentand TVA.

RECURS LA HOTARARE

Partea care nu e multumita de decizia comisiei in privinta despagubirii catre membrii comisiei de arbitraj poate face recurs impotriva acelei parti a sentintei. Recursul va fi tinut in fata tribunalului districtual din Stockholm in trei luni incepand cu ziua in care parte a primit sentinta. Partea care vrea sa schimbe sentinta dintr-o alta perspectiva va face recurs la Curtea de Apel Svea in decursul aceleiasi perioade de timp.

Semnatura indescifrabila
indescifrabila
Martin Holmgren

Semnatura indescifrabila
Ingvar Gunnarson

Semnatura
Anders Fernlund

Subsemnata **Pufulete Raluca**, traducător autorizat de Ministerul Justiției cu nr. **24854/2008**, certific exactitatea traducerii prezentului document din limba suedeză în limba română, traducere care a fost vizată de mine.

CARE CONTINE 46 PAGINI.

TRADUCĂTOR,

ROMÂNIA
BIROUL NOTARULUI PUBLIC

BIROUL NOTARILOR ASOCIAȚII
ALBU GHEORGHIȚA ȘI ALBU RĂZVAN - MARIAN
ORD. MIN. JUSTIȚIEI nr. 757 / C / 2007
C.I.F. RO 21568560
Calea Floreasca nr. 85, Sector 1
Cont: RO33RZBR000000000000473547
RAIFFEISEN BANK - Suc. Dorobanți

ÎNCHEIERE DE LEGALIZARE A SEMNĂTURII TRADUCĂTORULUI

Nr. 725 din 04.12.2012

ALBU GHEORGHIȚA,
NOTAR PUBLIC

_____, Notar Public, conform Art. 8 lit. "e" și "j" din Legea nr. 36/1995, cu modificările și completările ulterioare, legalizez semnătura traducătorului autorizat **Pufulete Raluca**, de pe cele 1 exemplare, în baza specimenului de semnătură depus la biroul nostru.

S- încasat onorariul 30+7,2 + 24% TVA cu chit. nr. 4160 din data de 2012

NOTAR PUBLIC,

